עלון מספר
516

עלון לשבת
נגב לב

פרשת כי תבא

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

שורש כל הרע

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". הפרשה מלאה ברכות וקללות. אם אדם ישאל: למה באו כל הצרות? למה כל כך הרבה דברים רעים? התשובה ברורה: "תחת אשר לא עבדת אותו בשמחה". שמחה מביאה ברכות, ולב טוב מביא ברכה. עצבות ולב רע - מביאים קללה. שורש כל הרע שבעולם מתחיל בריקנות ודיכאון.

כיצד זה קשור לכל העבירות? מתי אדם נכשל בעבירות? כשהוא שרוי בדיכאון, כשמרגיש ריקנות, כשאין שמחה. אדם שטוב לו בביתו, עם אשתו וילדיו - אין סיבה שייכשל. מתי אדם גונב? כשלא די מה שיש לו. זה מה שאני אומר לילדים שלי: "מה שתצטרכו - תבקשו, אני לא אחסיר מכם. לא צריך לקחת". ילד שמקבל הכל מאבא - אין לו סיבה לגנוב ארטיק מהמכולת. מתי מדברים לשון הרע? כשמלאים בזעם ובקנאה - אז הרע יוצא החוצה.

מהי שמחה? לא חיוך מאולץ ולא חיוך מיין. שמחה היא סיפוק פנימי אמיתי ממה שאתה. ניתן לראות צדיקים גדולים - בית פשוט, כסא פשוט, הכל פשוט, אבל הם כל כך מסופקים מהחיים הרוחניים שלהם, מהתורה, מהמעשים הטובים, שאין להם צורך בשום דבר נוסף. אבל כשאדם מרגיש ריקנות, הוא הולך לקנות כסא כזה, חולצה כזו, חפצים שונים - כדי למלא את הסיפוק.

כל אחד יבדוק בעצמו: אני מסופק מהחיים שלי? מהאשה, מהילדים, מהעבודה, מלימוד התורה? אם כן - אין חשק לעשות עבירות. מתי מתעורר חשק לעבירות? כשיש חוסר סיפוק. "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות" - וההגדרה של רוח שטות זה דיכאון. אנשים רצים לעבירות, נוסעים למקומות משונים - הם רוצים רגשות. השטות שנכנסת, הדיכאון של "לא מעריך מה שיש" - גורם בסוף לעבירות חמורות.

זה מוסר ההשכל הגדול: אדם שלא רוצה להיות רע - שיהיה שמח בחלקו. כשטוב לך, מחפש שיהיה טוב גם לאחרים. כשרע לך - מחפש שיהיה רע לאחרים. כשאדם שבע רצון באשתו והאשה מסתפקת בבעלה, מהדברים הפשוטים, מהילדים - אין סיבה ללכת בלילות לשטויות. כי טוב לו בבית שה' נתן לו. תסתפק במה שיש, תתפלל לה' שיתן עוד - אבל אל תלך לעשות מעשים רעים. סוד ההצלחה הטוב ביותר נובע מהטוב הפנימי שיש בנו. תסתפק במה שיש לך, תתפלל לה' שיתן עוד, אבל אל תלך לעשות מעשים רעים. ברגע שתהיה שמח בחלקך, לא תהיה לך תאווה או רצון ללכלך על מישהו אחר, לא תחפש מאכלים אסורים - מספיק הכריך הפשוט עם הגבינה. מהדברים הפשוטים שיש לנו בחיים, מהילדים, מהאשה - שם האושר האמיתי. ובורא עולם מוסיף: "והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם". לפעמים הקדוש ברוך הוא עושה דברים קשים כדי שכולם יבינו. יש רב שסיפר לי שהתווכח עם בחור שהציג עצמו כאתאיסט. אחרי שלוש שעות אמר "לא השתכנעתי". הרב לקח תנ"ך: "תחזור אחרי - יהי רצון שכל הקללות בספר הזה יחולו על ראשי". הבחור נמלט וצעק: "השתגעת!" - "אבל אמרת שאין בכך מאומה?" הוא ידע בלבו, פיו לא מסוגל. כי עמוק בפנים, כל יהודי יודע את האמת.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
	18:52*	18:51	18:53	18:51
	19:42	19:40	19:42	19:41
	20:31	20:28	20:31	20:29

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **18:32**

החיזוק היומי
שכולם אוהבים
איתך בכל מקום
הישר לווצאפ

הכנסו לקבוצת הווצאפ של ענפים ותהנו מתכנים מחזקים מידי יום

סרטוני ילדים ב- AI | לימוד חובת הלבבות | סרטוני חיזוק ועוד...

שלחו הודעת "צרף" למספר
058-773-63-63

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על 'לבבות דקל'?

בורא פרי האדמה. (ע' שלחן ערוך סי' רד סעיף א, שעל 'קורא' מברך 'שהכל', אבל בזמנינו שנוטעים זאת על דעת הלבבות, יש לברך 'האדמה', ע"פ המבואר במג"א שם סק"ה, ובט"ז שם סק"ד, שהוא תלוי ע"ד הנטיעה. וכן העלה בשו"ת תשובות והנהגות ח"ו סי' ס אות ג. ובספר וזאת הברכה עמ' 298. הלכה ברורה ח"י סי' רד אות ז. שו"ת אבי בעזרי סי' לז).

מה מברכים על חטיף הנקרא 'במבה'?

חטיף הנקרא 'במבה', נחלקו גדולי הפוסקים מהי ברכתו, ולהלכה דעת מרן הראש"ל רבנו יצחק יוסף שליט"א, לברך 'בורא פרי האדמה'. וכן עיקר. (כן העלה מרן הראש"ל הגר"י יוסף שליט"א בענין יצחק ח"ב עמ' תקעה. ובספר שלחן המערכת ח"א עמ' תכח. ובשו"ת הראשון לציון ח"א סי' . וע"ע בספר ברכה נאמנה בשו"ת שבסוף הספר סי' יז. ובספר ברכת יאיר עמ' תשטז, שכן היא דעת הגריש אלישיב זצ"ל. וכן הביא מרן רה"י הגאון הנאמ"ן זצ"ל בשו"ת מקור נאמן ח"א סי' ש, בשם מרן רבנו עובדיה זצ"ל, ואף שהוא לא הסכים לדבריו, אנו בדרכו של מרן רבינו עובדיה אזלינן, ויש לברך בורא פרי האדמה. וכן הביא בשו"ת אבא בם ח"ב עמ' קנה. ומה שכתב מרן זצ"ל בהסכמתו לספר הלכה ברורה לבנו מרן הראש"ל הגר"ד שליט"א, המעיין יראה נכוחה שאינו ראייה כלל לנידון דידן. וע"ע בקובץ משנת יוסף גליון יח עמ' קד, ודו"ק. וע"ע בספר הברכה והלכותיה הנד"מ עמ' 194, שג"כ חזר בו ממה שכתב במהדורא הקודמת, והעלה לברך האדמה).

מי שהתעורר משנתו באמצע הלילה, והוא צמא ורוצה לשתות מים, האם צריך קודם לכן ליטול ידיו?

הקם ממיטתו באמצע הלילה והוא צמא ורוצה לשתות, מעיקר הדין, אין צריך ליטול ידיו קודם לכן, אלא ישפשף ידיו במידי דמנקי, דהיינו שישפשף את ידיו במגבת או בשמיכה היטב, ולאחר מכן יכול לברך ולשתות. ואם הוא יודע שלא נגע במקומות המכוסים, כגון שישן בבגד הסגור בבית הצוואר, אין צריך גם לנקות ידיו בכל מידי דמנקי. ועיין במקורות. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' ד סעיף כב-כג. שו"ת הרדב"ז ח"א סי' לח. שו"ת אוצרות יוסף ח"א סי' טז. ועיין שם שהביא דברי הזוהר הקדוש ח"א בהקדמה דף קד ע"א, שאסור לברך כל ברכה בלא נטילת ידים, אבל הוא סותר לדברי הש"ס והפוסקים, ולכן עיקר להלכה להקל בזה).

מפצח אגוזים, האם חייב בטבילת כלים?

בהמשך למה שנתבאר בתשובה הקודמת לגבי פותחן של שימורים, גם לגבי מפצח אגוזים מעיקר הדין הוא פטור מטבילה, אבל טוב להטבילו בלא ברכה, כיון שהוא נוגע באופן ישיר בקליפת האגוז, ופעמים רבות רגילים להביא האגוזים עם קליפתם לשלחן, יש יותר מקום להחמיר. (אך כאמור מעיקר הדין גם בזה אין צריך טבילה).

(הליכות עולם ח"ז עמ' רסז. ומש"כ לחלק בין פותחן שימורים למפצח אגוזים, כן מבואר בשו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' סו או ו, בתוספת נופך).

משלחן רבנו

לכבוד מזכה הרבים המאיר לארץ ולדרים, כבוד שם ותפארתו, הרה"ג מעוז ומגדול... שליט"א. אודות שאלת מר, האם מותר לתרום למוסדות, אשר כאות הערכה לתורמים, נותנים להם נופש יוקרתי בשווי כמה מאות שקלים, ואף יותר מכך, או שמא צריך לנקות מכספי המעשר את שווי הנופש. והנני להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

כתב הרמב"ם (פרק יב מהלכות תרומות הל' יח), וז"ל אסור לכהנים ולווים לסייע בבית הגרנות כדי ליטול מתנותיהן, וכל המסייע חילל קדש השם ועליהם נאמר שחתם ברית הלוי, ואסור לישראל להניחו לסייענו אלא נותן להם חלקן בכבוד עכ"ל. והיינו אף שקי"ל שטובת הנאה אינה ממון, ולכן מותר לתת התרומות ומעשרות לכל אשר יחפוץ, מכל מקום אם הוא מקבל דבר מה בעבור נתינתו הדבר אסור. ולכאורה גם בנדון דידן, אסור לתורמים לתת כספם בעבור המתנה, שהרי זה כמו לסייע בבית הגרנות.

אמנם בספר דרך אמונה (שם ד"ה אסור), הקשה מדוע לא כתב דין זה, גם לגבי פדיון הבן, וביאר שאין איסור מסייע בבית הגרנות, אלא בדברים שיש בהם קדושה, ולכן בפדיון הבן, שפיר דמי מותר אף לסייעו בבית הגרנות כדי לקבלו. ולדבריו הוא הדין במתנות עניים, כיון שאין בהם קדושה, מותר אף לסייע בבית הגרנות כדי לקבלם, והוא הדין שמותר לתת מתנות כדי לקבל התרומות

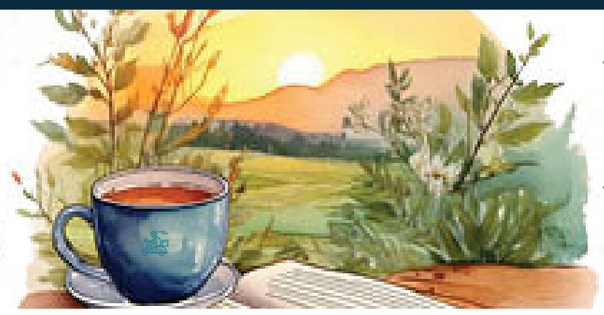
וביותר י"ל שבמעשר כספים, כיון שאנו נוקטים להלכה שמעשר כספים אינו חובה, וכמו שכתב בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג (דפוס פראג סי' עד). וכן כתב בשו"ת חות יאיר (סי' רכד). וכן פסק מרן זצ"ל בשו"ת יחוה דעת (ח"ג סי' עו). א"כ יש מקום יותר להקל לקבל טובת הנאה בעבור התרומה.

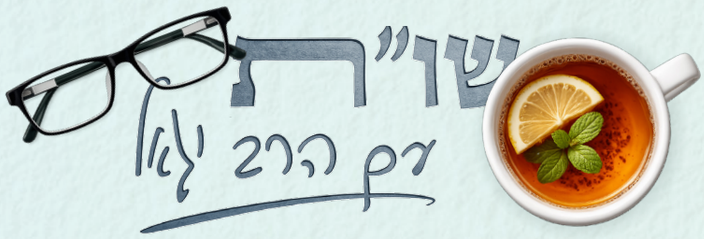
וכעין זה כתב הט"ז (יו"ד סי' רמט סק"א) שמותר לקנות עליות מכספי מעשר, אף שהוא מתכבד לעלות לתורה, אין בכך חסרון כלל, שהרי נתינת כספי מעשרות לעניים יש לו טובת הנאה מכך. ועיין עוד בשו"ת מנחת יצחק (ח"ח סי' פג), שכמו כן מותר לקנות מקומות בבית הכנסת מכספי מעשר, אם לא שהורגל לתת לעניים. (ואם בית הכנסת מפרנס עניים שפיר דמי אף לדבריו). ואף שיש מקום לחלק בין הדברים, דשם מיירי לענין הכבוד הניתן להם מחמת העלייה לתורה, משא"כ בנדון דידן, אבל לפי האמור, נראה שאין לחלק כן, ויש להקל בכל אופן. (ועוד שמאחר ויש מכירה פומבית על המצוות, אפשר דחשיב כממון, ולא רק כהנאה מהכבוד ואכמ"ל).

וכך גם נראה לומר מסברא, שכן אין זה כקנייה ומכירה, אלא רק כדי לעודד התורמים. ומכל מקום, טוב שיאמרו לתורמים שלא יתנו את תרומתם במתנה שמקבלים, כמו שכתב בספר מנחת צבי (שפיץ ח"ג סי' יב).

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

פותחים את היום עם 5 דקות של אור!
חוברת "הליימוד היומי" מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים.
קצר וחזק
מתנה לחיים מאושרים
שפה קלה ופשוטה
הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

שאלה: האם יש ברכה שמברכים כשרואים את בית העלמין?

תשובה:

מי שלא ראה את אותו בית העלמין 30 יום (אפילו שראה בית העלמין אחר). צריך לברך, והברכה שמברך היא 'אשר יצר אתכם בדין' וכו' (שו"ע סימן רכב סעיף יב), ונוסח זה נמצא לרוב בכניסה לבתי העלמין.

שאלה: האם מברכים 'שהחיינו' על תפילין חדשות?

תשובה:

אנחנו לא נוהגים לברך שהחיינו על תפילין חדשות והיות והם למצווה, אבל על טלית שהיא גם בגד חשוב מברכים עליה 'שהחיינו' (הליכות עולם).

שאלה: אדם הנוסע בדרך וחוזר באותו יום, האם מברך שוב תפילת הדרך?

תשובה:

אין צורך לברך באותו היום רק אם חוזר למחרת, והברכה שברך בתחילת היום מועילה לכל היום, ויוסיף כשהוא מברך- 'ותחזירנו לשלום'.

שאלה: יש לי עסק של עגלות בחו"ל, האם אני יכול לשלם לגוי שיעבוד שם במקומי בשבת וכשהוא מוכר רק לגויים העוברים במקום?

תשובה:

הכי טוב לסגור את העסק בשבת ולא למצוא היתרים, כמו שכתב הביאור הלכה (סימן רמו ס"ה) שיש בזה כמה תנאים, כמבואר במרן (סי' רמ"ג) שאסור שהגוי יהיה פועל שלו, ועל כן צריך להשכיר את החנות לגוי ואף הרווחים יהיו שייכים לגוי או לפחות אחוזים מהם, וכמו כן צריך שכולם ידעו שהחנות איננה שייכת ליהודי, אך אם יודעים שהחנות שייכת ליהודי אסור (שו"ע סימן רמג סעיף א). וכדאי להתייעץ עם תלמיד חכם בצורה מדוייקת על אופני ההיתר והאיסור בזה.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

הברכות שבתוך הקללות

היה חכם אחד שמו רבי מנשה בן ישראל (מחבר ספר נשמת חיים) שהיה יודע הרבה שפות, והוא הלך לקרומבל שהיה השליט באנגליה, וביקש ממנו שיאשר ליהודים לבוא ולגור באנגליה, כי כתוב בתורה בקללות: **"והפיצך ה' בכל העמים, מקצה הארץ ועד קצה הארץ"**, ומזה הוא הבין שהיהודים עתידים להיות באנגליה, כי אנגליה זה בקצה הארץ. יש שם מקום שנקרא "אנגלטר", "אנגל" - הכוונה זוית, ו"טר" - זו ארץ. זוית הארץ - קצה הארץ. "קצה הארץ" הכוונה לאנגליה.

אז רבי מנשה ביקש מקרומבל שיעשה חוק שיאשר ליהודים לגור באנגליה, וקרומבל לא נתן לו אישור, הוא לא רצה לעשות חוק כזה. רבי מנשה הצטער מאד על הדבר הזה. אבל בסוף נלחמו בקרומבל השליט והרגו אותו, וביטלו את כל החוקים שלו. ואז הבינו שהדבר הזה היה לטובתנו, כי אם קרומבל היה עושה חוק שיהודים יכולים לגור באנגליה - היה מתבטל החוק הזה עם כל החוקים שלו. ובגלל שקרומבל לא עשה חוק כזה, אז אחרי שהוא עבר מתפקידו, היהודים יכלו לבוא ולגור באנגליה. עד שבשנת 1290 היה גירוש יהודי אנגליה, וסימן לדבר "ארץ" - "א-רץ" זה אלף ומאתים ותשעים.

פעם היתה ערבייה אחת מנקה בתים של יהודים, והנה יום אחד כאשר היתה מנקה, מצאה חתיכה קטנה של קלף ישן מספר תורה. והיה לה ילד קטן שאינו רואה - עיור. אמרה: כנראה זה קלף קדוש של היהודים, אני אניח את הקלף על הילד שלי, אולי הוא יבריא. הניחה על הילד שלה את הקלף הזה, ולמחרת בבוקר קם בריא ורואה בעיניו. שמע על הסיפור הזה רבי מרדכי ששון, והלך לאותה ערבייה לראות את הקלף, וראה שכתוב בו: **"בבוקר תאמר מי יתן ערב, ובערב תאמר מי יתן בוקר, מפחד לבבך אשר תפחד, וממראה עיניך אשר תראה"**. אמר: הנה, הפסוק אומר "וממראה עיניך אשר תראה"! וזה גרם לתינוק לראות. יש כח בתורה, אפילו פסוק שנאמר בקללות, כיון שכתוב בו "וממראה עיניך אשר תראה" - גרם לתינוק להבריא ולחזור לראות בעיניו.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

דרך חדשה
אתה בעל הבית

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

מספרים על **הרבי מזיטאמיר זיע"א** שבתחילה התפרנס מניהול בית מזיגה, פעם בא יהודי אל **המגיד ממזריטש זיע"א** והתאונן בפניו שטורדות אותו מחשבות זרות, הורהו המגיד שיסע אל תלמידו הרבי מזיטאמיר זיע"א.

בהגיעו אל בית המזיגה היתה כבר שעת לילה מאוחרת והבית היה סגור. נקש על הדלת ולא נענה. הקור חדר לעצמותיו והתחנן לשוא שיפתחו לו. באור הבוקר נפתחו בפניו הדלתות שאל האיש: וכי מדוע לא פתחו לו בלילה והניחו אותו בחוץ?

אמר לו הרבי: **"ללמדך שהאדם הוא בעל הבית ואינו פותח את הדלת למי שאינו חפץ להכניסו פנימה...**

אחים יקרים! צריכים לדעת שהיצר הרע אומר לאדם דע לך שאתה לא יכול עלי אני מבוגר ממך אני חזק ממך... לכל המילים הללו ישנה תשובה אחת: אחי! אתה בעל הבית על נשמתך על גופך אל תכניס אורחים לא רצויים!

אתה רוכב

סיפר **רבי יוסף חיים זיע"א** בספרו **עוד יוסף חי** (פרשת פנחס): מעשה בעשיר אחד שהיה רוכב על סוסו מחוץ לעיר כדי להגיע לעיר ובעודו רוכב, מצא פיסח ברגליו שיושב על אם הדרך וצועק בקול יללה ותחינה וביקש מהעשיר מתנת ידו, והעשיר הוציא מכיסו מטבע כסף והשליכו אל הפיסח, והוא הודה לו מקרב לב ובירכו על כך, ואז ניגש הפיסח בצלעו על ירכו ונישק שולי מעילו של העשיר, וביקש ממנו להגדיל חסדו ולתת לו לרכב עמו על סוסו ולהביאו לעיר.

העשיר שהיה נדיב לב ירד מעל הסוס, והרכיב את הפיסח על הסוס ונתן את הרסן בידו, ושניהם היו רוכבים על הסוס, הפיסח בראש והעשיר מאחוריו. והנה לאחר שנכנסו לעיר והגיעו לשוק, עצר הפיסח את הסוס ופנה אל העשיר ואמר לו לרדת מן הסוס...

אמר לו העשיר: והרי זה סוסי ולא סוסך, אבקשך לרדת מיד ואם לא תרד אשליך אותך כרגע ארצה. הפיסח צעק צעקה גדולה ומרה בתוך השוק, וכשהרסן בידו אמר בקול בכי, ראו אנשים טובים כמה מצער אותי הרשע הזה הרוצה לגזול את סוסי ממני.

אני פגשתי אותו מחוץ לעיר ועשיתי לו טובה והרכבתי אותו על סוסי, והוא במקום להודות לי, רוצה הוא לגזול את סוסי.

מיד כל האנשים קמו להתקוטט עם העשיר, כי יללת הפיסח ודמעותיו עוררו חמלה בלבם, וסוף דבר ניגשו שניהם אל שופט העיר וסיפרו לפניו את הענין. השופט פנה לעשיר ואמר לו: רואה אני שדבריך אמיתיים וכנים, אך מה אוכל לעשות שאתה במו ידיך אבדת את זכותך וכוחך, כיון שריחמת עליו ונתת לו את הרסן בידו, שאם היית מרכיבו מאחוריך והרסן בידיך, לא היה הוא יכול לדבר מאומה, אבל עתה שנתת לו את הרסן בידו והרכבת אותו לפניך, הרי שני דברים אלו הם כמו שני עדים שמעידים שהסוס שלו. מאור ישראל דרושים (עמוד ז).

אחים יקרים! צריכים לדעת שעל גוף האדם רוכבים שני מלאכים יצר הטוב ויצר הרע ועלינו לא לתת ליצר הרע את הרסן בידו.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"כבד...אביך ואת אימך"

(שמות י"ב,כ)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור יקר, שעושה את תורתו עיקר, שזכה לחזור בתשובה, ויושב והוגה בתורה שהיא לו לאורה. שכמעט כל פעם שהוא חוזר מהישיבה לשבת אל ההורים, הוא שומע אותם מדברים, לשון הרע על פלוני, ורכילות על אלמוני. ונפשו בשאלתו אם צריך הוא לחשות, ומה עליו לעשות?

כותב החפץ חיים (כלל ח' הלכה יד) בשם תנא דבי אליהו, שאם אדם רואה ושומע את אביו ואמו מדברים לשון הרע, שזה דבר נורא. מלבד מה שמוזהר הבן שלא לקבל את מה שהוריו אומרים, צריך גם להשתדל בכל עוז לדחות את הדברים. ואף שכתב החפץ חיים שבמקרה כזה יניח אצבעו באזניו (כלל ו הלכה ה) מסתבר שכאשר יש כאן מצות כיבוד אב ואם, לא העמידו חכמים את דבריהם. וכל שכן במקום שהדבר יכעיסם, שודאי לא יעשה כן בפניהם (חוט שני כיבוד אב ואם עמ' רצ"ד).

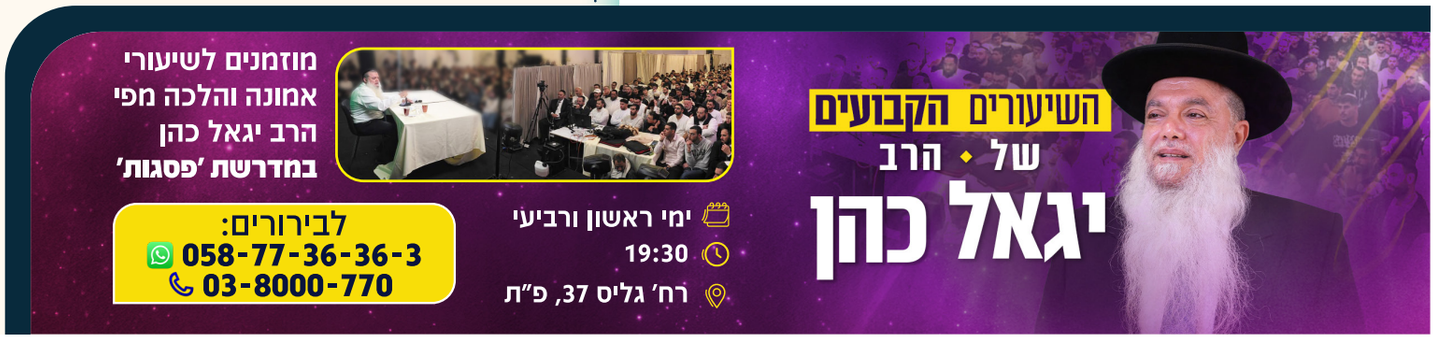
ומכל מקום כותב החפץ חיים, בבאר מים חיים (כלל ח' ס"ק כ"ז), שצריך הבן בדרך של כבוד, ובלשון של הוד, למנוע את אביו ואמו מלדבר לשון הרע. ולא יאמר להם: "אבא ואמא עברתם על דברי תורה", אלא יאמר להם בלשון רכה: "אבא ואמא היקרים! אפילו אם הדברים שאתם אומרים על פלוני ועל אלמוני זה באמת מה שקרה, מכל מקום הרי כתוב בתורה שיש בזה משום לשון הרע. וינסה לצדד בזכותו ולפאר את דמותו, כדי שיפסיקו הוריו לדבר בגנותו.

ומעשה שהיה בבחור מיוחד, שהיה אהוד על כל אחד. שנכנס לפני האדמו"ר, הפני מנחם הקדוש והטהור. וסיפר לו בשיברון לב, דבר שלו מאוד כואב, שאביו סובל יסורים קשים, ומחלה קשה גילו אצלו הרופאים, עד שהוצרך לטוס לחו"ל עבור טיפולים, והמצב בבית מאוד עגום, כי אינם יכולים לעשות כלום. כשסיים הבחור הצעיר לדבר, שאלו האדמו"ר מבלי למהר: "מה מדברים אצלכם בשולחן שבת, האם יש דיבורים על בן או בת, דברי גנאי ואיסור, שיש בהם לשון הרע גמור?". נענע הבחור בראשו שזה מה שקורה במציאות, רוח הקודש אצל האדמו"ר הופיעה במהירות. הושיט הרבי את ידו לבחור ואמר: "הכלל אומר שמי שמונע עצמו מלדבר רע על אחרים, זוכה את קרנו להרים, ומביא על עצמו שפע של ברכות, ומונע מעצמו צרות צרורות. אמור לאבא: מי שאינו מנתח אחרים על שולחן שבת, לא יצטרך שאחרים ינתחו אותו". אמר הבחור את דברי האדמו"ר לאביו, ומאז האבא התחיל יותר להגיב, והמשפחה כולה קבלה על עצמה להתחזק, ועם לשון הרע יותר לא להתעסק, וישועת ה' הגיעה תוך זמן קצר, והאבא לבית בבריאות איתנה חזר, והתקיים בהם מה ששלמה המלך אמר, "שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו" (משלי כ"א, כ"ד).

יהי רצון שנזכה תמיד לכבד את הורינו, ולעשות רצון בוראנו, ועל ידי שנכבד את ההורים, במהרה ה' קרן לעמו ירים. אמן ואמן.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

המורה שהתייאש

יש אנשים שבוחרים לעבוד עם ילדים כי הם באמת אוהבים לחנך, להקשיב, לעזור, וגם אני נכנסתי להוראה מהמקום הזה, רציתי להיות מורה שהתלמידים מרגישים לידו בטוחים, כאלה שלא מפחדים לשאול, לדבר, לטעות, ובשנים הראשונות באמת הרגשתי שליחות, הייתי נכנס לכיתה עם אנרגיה, משקיע בכל תלמיד, חושב על כל ילד גם אחרי שעות הלימודים, אבל לאט לאט משהו בי התחיל להישחק, העומס, הלחץ, הטלפונים מההורים, הציפיות, התחושה שתמיד מישהו לא מרוצה, הכל התחיל להצטבר בתוכי, היו ימים שנכנסתי לכיתה כבר עייף עוד לפני שהתחיל השיעור, וכל הפרעה קטנה היתה מוציאה ממני כעס שלא הכרתי בעצמי, תלמיד ששכח מחברת, ילד שמדבר באמצע שיעור, רעש קטן בכיתה, ואני מיד מגיב בתקיפות גדולה מדי, אחר כך הייתי מתחרט, אבל למחרת זה שוב היה קורה, בבית גם התחילו להרגיש אותי אחרת, הייתי חוזר חסר סבלנות, הילדים שלי רצו לספר לי משהו ואני בקושי מצליח להקשיב, אשתי אמרה לי פעם שאני כבר לא מחייך כמו פעם, והמשפט הזה ישב לי בלב הרבה זמן, יום אחד במהלך שיעור תלמיד אחד ענה לי בחוצפה מול כולם, ובשנייה אחת התפרצתי עליו בצורה שלא התאימה לי בכלל, הכיתה השתתקה, הילד הוריד את הראש ואני פתאום ראיתי בעיניים שלו לא חוצפה אלא כאב, באותו רגע משהו בי נשבר, כי הבנתי שאני כבר לא מלמד מתוך לב רגוע אלא מתוך עייפות ולחץ, אחרי השיעור נשארתי לבד בכיתה והרגשתי בושה, איך הגעתי למצב שאני מוציא על ילדים את כל מה שאני סוחב בפנים, באותו ערב דיברתי עם אשתי על כל מה שעובר עליי, כמה אני מותש, כמה קשה לי להחזיק הכל, והיא אמרה לי משפט שלא אשכח, גם מי שמחנך אחרים צריך שמישהו יחזק אותו לפעמים, המשפט הזה פתח לי משהו בלב, כי שנים הרגשתי שאני חייב להיות חזק כל הזמן, והיום אני מבין שאדם שלא עוצר לנשום ולדאוג לנפש שלו בסוף מאבד גם את הסבלנות וגם את השמחה שהיתה לו פעם, ודווקא כשאדם מסכים להודות שקשה לו מתחיל המקום שבו אפשר לחזור להיות באמת נוכח מול האנשים שהוא אוהב.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר
הלקוח תמיד צודק

זמן מה לאחר שהחנות החדשה למוצרי חלב נפתחה, נכנסה לקוחה ובידה קרטון חלב בשווי 99 סנט. היא התלוננה שהחלב חמוץ. בעל החנות הופתע. הוא מכר למעלה מ-1000 קרטוני חלב בשבוע שחלף, ואף אחד לא התלונן. לכן הוא הפנה אצבע מאשימה כלפי הלקוחה.

הלקוחה כעסה מאוד. משהבין שזה לא טוב לעסקים, הכניס בעל החנות יד לכיסו, הוציא שטר של דולר ומסר אותו ללקוחה. זה הרגיז אותה עוד יותר. תוך שהיא יוצאת בסערה מן החנות היא צעקה, "לעולם לא אקנה יותר מהחנות הזו". בעל החנות הבין שהוא איבד לקוחה לתמיד בגלל קרטון חלב בשווי 99 סנט. אבל הוא גם למד שיעור חשוב. כתזכורת, הוא הניח אבן גרניט במשקל 2 טון בסמוך לפתח החנות, ועליה חרוטה הפילוסופיה של החנות:

המדיניות שלנו:

כלל מס' 1: הלקוח תמיד צודק!

כלל מס' 2: אם במקרה הלקוח אינו צודק, קרא שוב את כלל מס' 1.

סטו ליאונרד הוא שמו של בעל החנות, והמקרה המתואר התרחש בשנת 1969. לוח הגרניט עם המסר הנצחי עדיין ניצב שם.

כיום, חנות מוצרי החלב של סטו ליאונרד, השוכנת בקונטיקט שבארה"ב, היא החנות הגדולה והמצליחה מסוגה בעולם. לא רק זה, החנות רשומה בספר השיאים של גינס כבעלת היקף המכירות הגבוה ביותר בעולם למטר מרובע.

בפרשת כי תבוא, ישנה מצוות ביכורים. הפרי הראשון משבעת המינים שגדל בשדה/גינה של האדם מסומן על ידי בעליו, וכשהוא מבשיל - בעל השדה צריך להעלותו לבית המקדש. הפסוק מוסיף מעשה אחד ייחודי בהבאת הביכורים, והוא השתחוויה - "... **והשתחווית לפני השם אלוקיך**" (דברים כ"ו, י"א). מעשה של השתחוויה מביע התבטלות, ויתור על האגו, הכנעה. לוותר על הפירות הראשונים, אחרי שהשקעת כל כך בשדה שלך, מצריך מידה רבה של ויתור.

בבית המקדש נאמר שהיו **"עומדים צפופים ומשתחווים רווחים"**, והכוונה היא ליום הכיפורים, בזמן הווידוי. אבל עבורנו יש פה יסוד אדיר. כש"עומדים" - כשאדם עומד על רצונותיו ולא מוכן לוותר כלום - אז מרגישים צפיפות. אבל כש"משתחווים" - כאשר כל אחד לומד גם לוותר לשני - אז מרגישים רווחה.

בפעם הבאה שמשהו מעיר לכם משהו, תדעו שיש לכם בחירה, "להתווכח או להשתפר". התורה מחנכת את האדם להתאמן בוויתור. בפרשה שלנו זו מצוות ביכורים, אבל בחיים אנחנו ניתקל בהרבה מאד מצבים של התנגשויות עם הזולת, ונצטרך לבחור בין לעמוד על שלנו, לבין לוותר לשני. יהי רצון שהקב"ה יתן בנו את התבונה לדעת מתי לעשות את זה ומתי את זה. וכבר אמרו בשם הזקנים ש"מוויתור לא מפסידים".

"החכמה אינה לדעת מתי לעמוד על שלך, אלא לדעת מתי לוותר - שם טמון הכח האמיתי."

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן
עכשיו > בדיסק און קי
מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה
לפרטים > 03-8000-770
מלאי של עצמה

הרב משה רבי

הטעות המושלמת

רב'ה פלטיאל היה אגדה מהלכת בחיידר. כולם דיברו עליו רק טוב - שילוב מנצח של מאור פנים, הבנה עמוקה בנפש הילד. אמרתי לעצמי: "הוא ורק הוא יהיה המורה דרך של מוישי בשנה הזו"

שלום לכם, אני יוני, ואני סובל מתסמונת קבועה שמופיעה אצלי בכל שנה מחדש בדיוק באמצע חודש אב. בעוד שכל ההורים מסביבי עסוקים בלקנות ילקוטים, לחדד עפרונות וללכת לים בפעם האחרונה, אצלי מפלס החרדה עולה לטמפרטורות של כבשן. הראש שלי עסוק בשאלה קיומית אחת בלבד: "מי יהיה הרב'ה של הילדים שלי בשנה הבאה?". הרי בכל שנה הם עולים כיתה, ועימה עולה לי הלחץ. האם זה יהיה הרב'ה הנחמד והרגוע שמחלק ממתקים וטפיחות על השכם, או שמא אצל הרב'ה הקשוח ההוא, שבמבט אחד שלו הוא מסוגל להקפיא כיתה שלמה לשלוש שעות?

באותה שנה, הבן שלי מוישי עלה לכיתה ד'. כיתה ד' היא לא סתם כיתה. זו השנה שבה מתחילים ללמוד גמרא, וזה דורש בסיס חזק. שבועות לפני פתיחת הלימודים, ערכתי תחקיר ביטחוני מקיף שלא היה מבייש את שירותי הביטחון החשאיים. שאלתי חברים, דיברתי עם הורים מהשנתון הקודם, והמסקנה שלי היתה חד-משמעית ובלתי ניתנת לערעור: מוישי שלי חייב, אבל פשוט חייב, ללמוד אצל הרב'ה פלטיאל.

רב'ה פלטיאל היה אגדה מהלכת בחיידר. כולם דיברו עליו רק טוב - שילוב מנצח של מאור פנים, הבנה עמוקה בנפש הילד, ויכולת להסביר את הסוגיות הכי מורכבות בצורה חווייתית ומתוקה מדבש. אמרתי לעצמי: "הוא ורק הוא יהיה המורה דרך של מוישי בשנה הזו". התחלתי במבצע לחצים ממוקד. התקשרתי למפקח של החיידר פעם, פעמיים, ושלוש. הגעתי למשרד שלו, הסברתי לו ברגישות (ובקול קצת רועד) שמוישי שלי הוא ילד עדין שזקוק בדיוק למגע הקסם של ב'ה פלטיאל. הפעלתי קשרים, ועשיתי כל מה שביכולתי כדי להבטיח את השיבוץ המיוחל. המפקח רק נאנח ואמר לי בקול עייף: "אנחנו נעשה מאמץ, אבל שום דבר לא סגור". ביום הראשון של הלימודים הגעתי לחיידר כשהלב שלי מתופף בקצב של דרבוקה. צעדתי במסדרון הארוך לעבר הכיתה החדשה של מוישי, כשאני מרגיש את המתח בכל שריר בגוף. הגעתי לדלת הכיתה, הבטתי בשלט הלבן שהודבק עליה, ואורו עיניי מרוב התרגשות - היה רשום שם בגדול: "כיתה ג' 1 (של שנה שעברה) השנה אצל רב'ה פלטיאל". אוי, איך שהתרגשתי! קפצתי משמחה שם במסדרון, מול הילדים המופתעים שרק רצו להיכנס לכיתה. הרגשתי כמו אסטרונאוט שזה עתה נחת על הירח. "הצלחתי!" לחשתי לעצמי בגאווה, "הלחצים עבדו, הדאגה שלי ניצחה, מוישי מסודר לשנה הקרובה". אבל אז, בתוך שנייה אחת של חוסר זהירות, הכל השתנה. המפקח של החיידר הגיח מאחורי המסדרון, כשבידו קלסר כחול עבה ודף מדבקות חדש. הוא ראה אותי עומד שם קורן מאושר, נאנח אנחה כבדה ואמר לי: "אוי, טוב שאתה כאן. חלה טעות חמורה בהדפסה של

מעל 1000 משפחות מחכות לנו

השלטים הבוקר. הכיתה הזו היא לא של רב"ה פלטיאל. רב"ה פלטיאל מלמד השנה את כיתה ד'-2. הכיתה הזו, של הבן שלך מוישי, תהיה אצל רב"ה חיים אריה".

הרגשתי כאילו הבניין כולו קורס עליי. "רב"ה חיים אריה?!" זעקתי בלחש, "אבל הוא... הוא נחשב לרב"ה הרבה יותר נוקשה! שמעתי שהוא דורש המון ולא מוותר על קוצו של יוד!". ניסיתי להבין, התחננתי בפני המפקח, שאלתי איך משתנה פתאום השיבוץ ברגע האחרון ואיך אפשר להעביר את מוישי כיתה עכשיו. אבל המפקח רק הניח יד על כתפי ואמר: "אין אפשרות לשנות. הכל כבר סגור במערכת פשוט קרתה טעות אנוש. שיהיה בהצלחה".

חזרתי הביתה באותו יום מדוכדך ומתוסכל. הרגשתי נכשיל, פגוע, והייתי בטוח שמוישי שלי הולך לעבור שנה קשה ומורכבת שתכבה לו את החשק ללמוד. אבל אז, רבותיי, קרה משהו מדהים לחלוטין. כבר בשבוע הראשון, מוישי חזר הביתה עם עיניים נוצצות. לאחר חודשיים, שמעתי ממנו את המילים הבאות: "אבא", הוא אמר לי בארוחת הערב, "אני מאוד אוהב את הרב"ה הזה. נכון, רב"ה חיים אריה הוא קשוח, אבל הוא מסודר ועושה לנו את הכל קל כמו שלא ראיתי בחיים. הוא אוהב אותנו כל כך, והוא לא מוותר עלינו". שילד בכיתה ד' ידבר כך? ועוד על הרב"ה הזה בדיוק? לא ציפיתי. ככל שהשבועות עברו, הבנתי עד כמה הדמיון שלי היה רחוק מהמציאות. התברר שמוישי שלי, עם כל העדינות שלו, היה צריך דווקא דמות סמכותית, ברורה ומאורגנת שתציב לו גבולות ברורים ותתן לו מסגרת יציבה כדי להתקדם בלימוד. רב"ה פלטיאל, עם כל המתיקות שלו, כנראה לא היה מצליח להעניק למוישי את עמוד השדרה הלימודי שהוא היה זקוק לו באותו שלב של חייו. רב"ה חיים אריה פשוט קלט את הפוטנציאל של מוישי, לקח אותו כפרויקט אישי, והעלה אותו על דרך המלך בצורה שעלתה על כל הציפיות שלי. הוא הפך להיות הרב"ה הכי מתאים והכי מצמיח עבור הבן שלי. בחודש ניסן, ישבתי ערב אחד בסלון, הבטתי במוישי משנן את הגמרא בקול מנגן ובבטחון עצמי עצום, ופשוט התחלתי לחייך לעצמי. הבנתי איזה שיעור עצום קיבלתי באותו בוקר במסדרון של החיידר. אנחנו, בני האדם, מנסים לתכנן תוכניות, מפעילים לחצים, בטוחים שאנחנו יודעים בדיוק מה נכון לנו ולילדים שלנו, ונלחמים בשיניים על כל פרט. אבל האמת היא שיש מנהיג לבירה. הקדוש ברוך הוא שומע את התפילות שלנו, אבל הוא מסדר את העניינים לפי מה שטוב לנו באמת, ולא לפי מה שאנחנו חושבים שטוב לנו. רק הוא יודע את כל צעדנו, ורק הוא מנווט את הספינה הזו לחוף המבטחים הנכון ביותר. מאז אותו מקרה, מפלס החרדה שלי בחודש אב ירד פלאים. אני עושה את ההשתדלות שלי, אבל משאיר את הרישום האמיתי למי שמנהל את העולם באמת.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

סודם של התאנה, הענבים והרימון

פרשת הביכורים נפתחת במצוות הביכורים: "וְלָקַחְתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאַרְצְךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נֹתֵן לָךְ" מדייק רש"י בפירושו: "מראשית: ולא כל ראשית, שאין כל הפירות חייבין אלא שבעת המינים בלבד". בהמשך מביא רש"י את המשנה: "יורד אדם לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה, אשכול ענבים שביכר, רימון שביכר כורך עליהם גמי לסימן ואומר: הרי אלו ביכורים".

והקשה הגאון רבי מנחם זעמבה הי"ד, הרי מצוות ביכורים נוהגת בכל שבעת המינים. אם כן, מדוע בחר התנא במשנה להדגים את קיום המצווה דווקא בשלושת הפירות הללו, תאנה, ענבים ורימון? מדוע נפקד מקומם של החיטה, השעורה, הזית והתמר, שגם הם משבעת המינים וחייבים בביכורים באותה המידה?

ותירץ, כאשר המרגלים שבו מתור את ארץ ישראל, הם הוציאו את דיבתם רעה והפגינו כפיות טובה מוחלטת כלפי המתנה העצומה שהעניק להם בורא עולם. כדי להמחיש את טענותיהם על "ארץ אוכלת יושביה", הם הביאו עמם פירות מהארץ. ומה היו אותם פירות? "וַיְכַרְתוּ מִשָּׁם זְמוֹרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשָּׂאֻהוּ בַמּוֹט בַּשְּׁנָיִם וּמִן הָרִמֹּנִים וּמִן הַתְּאֵנִים". היו אלו בדיוק שלושת המינים ענבים, רימונים ותאנים.

אכן מצוות הביכורים, במהותה הפנימית, היא סתירה מוחלטת לחטא המרגלים. בעוד המרגלים הפגינו כפיות טובה, מביא הביכורים עומד לפני ה' ומכריז בקול: "הַגַּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֱלֹקֶיךָ כִּי בָאתִי אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לַאֲבֹתֵינוּ לָתֶת לָנוּ", הוא מכיר טובה, מודה על הארץ, ומייחס את כל הצלחתו החקלאית לברכת ה'.

לכן בחרה המשנה להדגים את המצווה דווקא בתאנה אשכול ענבים ורימון. לומר לנו מסר עמוק: מצוות ביכורים באה לעשות תיקון לחטא המרגלים. התיקון השלם ביותר נעשה כאשר אנו לוקחים בדיוק את אותם אובייקטים שבהם נעשה הקלקול, ומשתמשים בהם לקדושה ולהכרת הטוב. אותם פירות ששימשו בעבר להשמצה הופכים כעת לעדות של שמחה.

ומכאן מסר חינוכי עצום: התיקון השלם לא נעשה על ידי התעלמות מהגורם שהביא לקלקול, אלא על ידי רתימת אותו כח עצמו לעשיית טוב ולקדושה. כשילד חוטא ומשתמש בכישרונו כדי להציק ולהפריע, הפתרון אינו לעקור את התכונה, אלא לנתב אותה לעשייה חיובית .

לחיות באמונה

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

מי מנהל את החיים שלי?

למה קורים לי דברים שלא משמחים אותי?

כי יש הסתרה בעולם... אך בורא עולם לא חי בהסתרה הזאת, הוא יודע הכל! ויש לא מעט דברים שאני עדיין לא יודעת... ומאחר ואיני יודעת אותם, כואב לי... בורא עולם יודע היטב מהי הדרך הנכונה עבורי, המפה שהוא תכנן היא לא מפה אקראית... היא מפה שתכננו אותה בצורה יסודית ומדויקת, כל נקודה בדרך צוינה לאחר מחשבה ובחינה מדוקדקת, אין מקריות... אם הוא החליט שאני צריכה לעצור אישפוזו בדרך, אם אני צריכה להגיע ליעד כלשהו, אם אני צריכה לפגוש מישהו בדרך, אם תהיה עצירת פתע או פנצ'ר בגלגל... הכל מכוון! הכל מושגח! לכל דבר יש סיבה ותכלית... גם לעיכוב של דקה יש משמעות על מהלך חיי! תשאלו אדם שנותרו לו דקות אחרונות לחיות ולדבר עם אהוביו, מהי ערכה של דקה וכמה אפשר להספיק בה... אך מאחר ויש הסתרה ולא הכל גלוי וידוע, אני לא תמיד יודעת את הסיבה לכל דבר שקורה, אני לא תמיד יודעת מה עומד מאחורי הדברים ולכן קשה לי! לכן לעיתים אני בוחרת בחירות שאינן נכונות עבורי, זאת הסיבה שהמפה שאני צריכה והמפה שבורא עולם צייר עבורי מראות מסלול אחר... כי הוא יודע הכל, מה עומד מאחורי כל דבר ומה הסיבה לכל ניסיון, לכל קושי, לכל מהלך, לכל ישועה - הוא יודע הכל, כפשוטו, ולכן התוכנית שלו שונה משלי.

אז למה אני לא מצליחה לשחרר את התוכנית שלי, את המפה הזאת שאני כה דבקה בה ובמסלול שלה, מתאמצת בכל כוחי כדי ללכת לפי המסלול הזה, רואה שקורה אחרת ממה שאני מתכננת, וממשיכה להתעקש בכל מאודי? הרי אם אני רוצה להשיג משהו או להגיע לאנשהו, אני עושה השתדלות להצליח אך זה לא מסתדר כמו שרציתי, מה יעזור לי להמשיך להתעקש ולכעוס על כך שזה לא קורה כמו שאני רוצה?

למה אני חושבת שההתעקשות הזאת לא לתת לחיים לקרות לי והצורך שלי לשלוט בכל רגע מבלי לשחרר, תקדם אותי לאנשהו בחיים?

ודאי שאדם לא יכול לשבת כל היום רגל על רגל ולתת לדברים לקרות לו מבלי שהוא יעבוד עבור זה... כל מעשה שלי וכל תפילה שלי יכולים לשנות סדרי עולם! אך העבודה החשובה ביותר שלי היא לחבק את החיים שלי, לסמוך על בורא עולם שהוא בוחר עבורי את הטוב ביותר, גם אם זה לא מסתדר עם התכוניות שלי ולשמוח בכל מה שקורה איתי, גם אם זה לא מה שרציתי שיקרה... זאת התכלית שלי בעולם! זאת העבודה הכי קשה והכי משתלמת!

בורא עולם בונה לכל אחד מפה ומדהים לראות את נקודות הציון שלנו נפגשות במהלך הדרך, כמה גאון הוא צריך להיות כדי לטוות את הדרך לכל אדם בנפרד וגם למצוא את הדרך לשלב ביניהן ושזה יתאים לכל אחד באופן אישי וגם לשניהם באופן כללי... מדהים לראות כיצד בורא עולם בונה עבורי מפה שלמה של כל מהלך חיי, מפה שמתוכננת באופן מושלם עבור התיקון שלי בעולם ויחד עם זאת לא שוכח לשים לי הפתעות בדרך, נקודות ציון מרגשות, עצירות עוצרות נשימה ונופים מרגשים... באיזו דרך אצעד - בורא עולם בוחר, אך האם להנות ממנה או לא - זאת לגמרי החלטה שלי. אני יכולה לכעוס ולבכות שזה לא הוגן שהחיים שלי מתנהלים כמו שהם מתנהלים, שזה לא הוגן שמישהי אחרת מקבלת משהו ואני לא, שרציתי דבר מסוים וקרה ההיפך, אני יכולה לבחור לחיות בעצבות וכל הזמן להתלונן ואני יכולה לשמוח בלי לחפש כל הזמן תשובות לכל השאלות... ברגע שאני יודעת שיש הסתרה, אני מבינה שיש שאלות שלא אוכל לקבל עליהן תשובה מיידית... אך אם אני סומכת על זה שמנהל פה הכל, אם אני רגועה ובטוחה כשאני בידיים שלו, אם אני מאמינה בו בלב שלם, אם אני יודעת שאני רוצה שיהיה לי טוב אך הוא רוצה בזה הרבה יותר ממני, אז אני יכולה באמת לשחרר ולהתחיל לעשות את הדבר לו אני מחכה כל החיים - אני יכולה להתחיל לשמוח.

הדבר הכי חשוב שעליי לעשות כדי להיות שמחה זה לסמוך על בורא עולם בצורה אבסולוטית. לא רק כשכיף לי או מסתדר לי, לא רק בזמן של שמחות ובשורות טובות, דווקא בזמנים הקשים, בעתות של משבר, בתקופות של כישלונות, דווקא שם להרים את הראש ולהראות לבורא עולם שאני סומכת עליו במאת האחוזים מבלי לתהות ולו לרגע שאם אני הייתי מנהלת את זה, זה היה נראה טוב יותר... הרי הוא ברא את העולם כולו... אז כיצד אני, הקטנה, יכולה לחשוב שאני יודעת טוב יותר ממנו או יכולה לעשות את הדברים בצורה חכמה יותר? אין בכך שום היגיון! האם הילד הקטן שלי יכול להגיד: "אמא שלי לא יודעת לנהל את הבית, אני כבר אעשה פה הכל..." - זה ברור שצריך פה מבוגר אחראי ואני בסה"כ ילדה של אבא... והוא, המבוגר האחראי והטוב הזה, שדואג לי להכל.

אז תישעני אחורה ופשוט תהני מדרך... לא משנה אם זה מתנגש עם התוכניות שלך או לא מתאים לרצונות שלך, זה שבחר את זה עבורך - יודע מה הוא עושה! עכשיו כל שעלייך לעשות זה לסמוך עליו ולשמוח.

רוצה בזה הרבה יותר ממני, אז אני יכולה באמת לשחרר ולהתחיל לעשות את הדבר לו אני מחכה כל החיים - אני יכולה להתחיל לשמוח.

הדבר הכי חשוב שעליי לעשות כדי להיות שמחה זה לסמוך על בורא עולם בצורה אבסולוטית. לא רק כשכיף לי או מסתדר לי, לא רק בזמן של שמחות ובשורות טובות, דווקא בזמנים הקשים, בעתות של משבר, בתקופות של כישלונות, דווקא שם להרים את הראש ולהראות לבורא עולם שאני סומכת עליו במאת האחוזים מבלי לתהות ולו לרגע שאם אני הייתי מנהלת את זה, זה היה נראה טוב יותר... הרי הוא ברא את העולם כולו... אז כיצד אני, הקטנה, יכולה לחשוב שאני יודעת טוב יותר ממנו או יכולה לעשות את הדברים בצורה חכמה יותר? אין בכך שום היגיון! האם הילד הקטן שלי יכול להגיד: "אמא שלי לא יודעת לנהל את הבית, אני כבר אעשה פה הכל..." - זה ברור שצריך פה מבוגר אחראי ואני בסה"כ ילדה של אבא... והוא, המבוגר האחראי והטוב הזה, שדואג לי להכל.

אז תישעני אחורה ופשוט תהני מדרך... לא משנה אם זה מתנגש עם התוכניות שלך או לא מתאים לרצונות שלך, זה שבחר את זה עבורך - יודע מה הוא עושה! עכשיו כל שעלייך לעשות זה לסמוך עליו ולשמוח.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על עלי 'שיבה'?

על עלי 'שיבה', מברכים בורא עצי בשמים. וכן הוא לגבי, הדסים, פרח הדרים, ורד, יסמין, ציפורן, קינמון. (נתיבי עם עמ' קכח. כף החיים סי' רטז אות סג. ילקוט יוסף ח"ג עמ' תקנב).

מה מברכים על עלי 'נענע'?

אף על עלי נענע, מברכים בורא עשבי בשמים. וכן הדין לגבי עלי רודא, ונרקיס.

(כף החיים סי' רטז אות יג. בן איש חי פרשת ואתחנן אות ו. חזון עובדיה ברכות עמ' שכא-שכב.)

מה מברכים על 'לימון'?

על לימון אפילו הוא חמוץ הרבה ואינו ראוי לאכילה בפני עצמו,מברכים 'הנותן ריח טוב בפירות'.

ועל ריח היוצא מעלי הלימון, מברכים 'בורא עצי בשמים'. (גינת ורדים כלל א סי' מב, ולמד כן מדברי המגן אברהם סי' רטז סק"ד. חזון עובדיה ברכות עמ' שח. ילקוט יוסף ברכות ח"ג הנד"מ עמ' תלג. וע"ע בשו"ת יביע אומר ח"ט או"ח סי' קח אות קו. פסקי תשובות שם אות ד).

זוכים להיות חלק
בהחזקת תורה!

מעל 180 אברכים
לומדים בכולל "יביע אומר" ומתפללים לזכות
מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו > 03-8000-770

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

רק בזכות האכזבה

הוא היה פעם ילד קטן, הרב שלנו, הרב הגאון יגאל כהן שיחיה חיים ארוכים וטובים, תמיד מספר על עברו, כדי ללמד אותנו להתמודד עם ההווה שלנו. הרב היה בחור, חכם ומוכשר, אך לא מיוחס, ניסה להתקבל לאחת הישיבות הטובות ביותר לאחינו האשכנזים, הרב ועוד 3 בחורים. שלושתם התקבלו, והרב לא. הוא כל כך הצטער מכך, זו הישיבה הנחשקת, היקרה והחשובה שרק אליה הוא רצה להתקבל. ולא. אלוקים חשב אחרת.

הרב הבין או שאמרו לו שבגלל שאין לו אבא מפולפל מהעולם החרדי שיבוא וידבר, וילחם ויפעיל קשרים עבורו אז לא קיבלו אותו. אין לו אבא כמו של שלושת הבחורים. הוא נולד למשפחה אחרת, פשוטה ואמיתית. הרב בכה ובכה... למה לא נולדתי למשפחה מיוחסת? למה לא נולדתי למשפחה קצת יותר מכובדת? יותר מקושרת וקרובה לצלחות הנכונות?

מחשבות כגון אלו, עולות לכל אחד ואחת מאיתנו באיזושהי צומת דרכים בחיים. לעיתים את רוצה משהו קצת שונה ממה שקורה - ועולות המחשבות שאולי אם משהו בחיים שלי היה אחרת, אז זה היה מסתדר.

במיוחד בעולם שלנו, נושא הישיבות, הסמינרים והתיכונים... וואו. הסיפור הזה ממש עכשווי. לא השתנה הרבה מאז. עדיין ישנם בחורים מאוכזבים, שלא מצליחים להתקבל לישיבות הקדושות מכל מיני סיבות. יש קשיים שמערימים או לשון הרע שמקבלים... ישנן בחורות שלא מקבלים אותן לסמינר או לתיכון, והן נופלות מאוד ברוחן... ולפעמים גם ברוחניות ממש.

אך מה הרב אמר בסיום? זה העיקר. שאם היו מקבלים אותו לאותה ישיבה - הוא לא היה היום הרב יגאל כהן. הוא לא היה יושב מול הקהל הקדוש הזה, מול בעלי תשובה וחילונים ומדבר אליהם בגובה העיניים כמו שרק הוא יודע לדבר.

כך כל בחור או בחורה, שדחו אותם - בשידוך, בתיכון, בישיבה או בסמינר... ובכל דבר שהולך הפוך ממה שציפינו... נדע ביחד, כולנו, נתחזק בזה שוב ושוב. הכל מדויק! לטובתנו הנצחית. בלי זה אנחנו לא נהיה מה שאנחנו אמורים להיות בעולם הזה.

בדיוק בזכות הדחיה הזו, בדיוק בזכות האכזבה הזאת - הוא והיא יהיו הגדולים ביותר, זה מדויק עבור התפקיד שימלאו בעולם הזה.

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

בשמחה ובטוב לבב

בפרשת "כי תבא", בעיצומה של התוכחה המטלטלת, התורה עוצרת ומטילה פצצה. היא חושפת את השורש האמיתי של כל הנפילות: **"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עָבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוּב לֵבָב מֵרֹב כֹּל"** (דברים, כח, מז).

הבעיה היא לא שלא עשית, הבעיה היא איך עשית התורה מלמדת אותנו כי עצם עשיית המצווה וקיום החובות אינם מספיקים הלב הפנימי, הרגש והחמימות המלווים את עבודת ה' - הם המהות והתכלית! הרי קל מאוד ליפול למקום שבו היהדות מרגישה כמו רשימת משימות אינסופית

אבל האר"י הקדוש גילה לתלמידיו סוד מדהים: כל ההשגות הרוחניות העצומות שלו, וכל הסודות שנגלו אליו, הגיעו בזכות דבר אחד: השמחה שהוא הרגיש בכל פעם שזכה לעשות מצווה. בשבילו, לקיים מצווה היה שווה יותר מכל הון שבעולם השמחה בקיום המצוות היא המפתח הגבוה ביותר להשגת רוח הקודש והארת הנפש.

והנה אנחנו בעיצומם של ימי הרחמים והסליחות של חודש אלול. באוויר יש תחושה של "ימי דין", חשבון נפש, ורצון לתקן. לפעמים, המקום הזה של לבדוק איפה טעינו יחד עם עריכת חשבון הנפש על השנה החולפת, עלולים להוביל אותנו למקום של דכדוך, כבידות או לחץ רוחני. כאן מגיעה תורת החסידות ומזהירה- היצר הרע אינו חפץ בעבירה עצמה כמו שהוא חפץ בעצבות שמגיעה בעקבותיה, שכן העצבות היא המנתקת הגדולה ביותר בין הנשמה לאביה שבשמיים. עבודת אלול האמיתית, כפי שמלמד הבעל שם טוב הקדוש, צריכה להיעשות מתוך יראת הרוממות השזורה בשמחה פנימית עצומה על כך ש"המלך בשדה" והוא קרוב אלינו ומחכה לשמוע את קולנו, מחכה לתשובה האמיתית שלנו! תשובה כזו שבאה מאהבה, שהיא הדרגה הגבוהה ביותר! בתשובה מיראה, האדם מנסה "לברוח" מן החטא וממה שהוא עשה. אבל בתשובה מאהבה, האדם לוקח את כל המקומות החשוכים והנפילות שהוא עבר, ומשתמש בגעגוע ובתשוקה שנולדו מתוך המרחק כדי לפרוץ קדימה ולרוץ אל ה'. בגלל שהחטא והמרחק הם אלו שגרמו לו בסופו של דבר לרצות את ה' בעוצמה כזו - החטא עצמו מתהפך והופך לזכות. לכן אמרו חז"ל: "במקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד"

שתהיה לכולנו חזרה בתשובה שלמה מתוך שמחה ואהבה, אמן!

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

הכל באשמתך?

רוני ישבה מולי בחדר הטיפולים והסבירה בבטחון: "אם הוא רק היה פחות עצבני כשהוא חוזר מהעבודה, הכל בבית היה נראה אחרת". קובי בעלה לא נשאר חייב: "תראי איך את מקבלת את פניי! אני קורע את עצמי בשביל הפרנסה, עושה הכל, אבל איתך אי אפשר להגיע לרוגע". ברוכים הבאים לטקס הזוגי הנפוץ ביותר שפגשתי בקליניקה: משחק ההאשמות ההדדי. שניהם הגיעו אליי כשאצל כל אחד מונח בכיס פנקס דרישות עב-כרס עבור השני, מתוך מחשבה שגויה שאם רק בן הזוג "יתקן את התנהגותו", הבעיות יעלמו. המלכודת הזו משאירה אותם חסרי אונים, כי הם משקיעים אנרגיה במקום היחיד שאין להם שום שליטה עליו: הבחירות של האחר.

בפרשת כי תבא אנו פוגשים מצווה מדהימה שעוסקת בדיוק בפירוק המלכודת הזו - מצוות וידוי מעשר. אחת לשלוש שנים, נדרש היהודי לעמוד במקדש ולהצהיר חגיגית: **"בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת... עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי"**. המפרשים שואלים תמיהה מתבקשת: מדוע הצהרה חיובית כזו נקראת "וידוי"? הרי וידוי מזוהה עם חטאים, ולא עם רשימת הישגים! התשובה הפנימית היא שהוידוי כאן הוא על עצם לקיחת הבעלות המוחלטת של האדם על תפקידו. היהודי עומד ואומר: אני את חלקי בברית עשיתי במלואו, מבלי לבדוק האם השכנים שלי נתנו מעשרות או האם התנאים מסביב היו נוחים.

בעבודה שלי עם זוגות, אני מגלה שפריצת הדרך האמיתית מתרחשת בדיוק כשאנחנו עוברים מתודעת האשמה לתודעת "וידוי מעשר" - כלומר, לאחריות אישית (Accountability). זוגיות חסונה אינה עסקת חליפין קרה שבה אני פועל ומעניק רק בתנאי שבן הזוג מתנהג בדיוק לפי הספר שלי. נישואין הם ברית שבה לכל אחד יש מאה אחוזי אחריות על החלק שלו בסיפור. כשאני מציע לזוגות להפסיק להיות הבלשים של מגרעות השני, אני מחזיר את הפוקוס לשאלה הנוקבת באמת: האם אני הייתי בן הזוג הטוב ביותר שיכולתי להיות השבוע? האם פעלתי בכבוד ובסבלנות, ללא קשר למצב הרוח של הצד השני?

כשרתמתי את קובי ורוני לתרגיל וידוי מעשר פרטי, והם התחייבו להתמקד למשך שבוע אך ורק בחובות שלהם בתוך הברית, קרה פלא! קובי הפסיק לחכות לשינוי של רוני והתמקד בוויסות התגובות שלו, והאווירה בבית נרגעה מאליה. רוני, מצדה, כשראתה את המרחב הבטוח שנוצר, הגיבה ברוך חזרה.

פרשת כי תבא מזכירה לנו שהתיקון של הבית לעולם לא מתחיל בניסיונות חינוך של בן הזוג, אלא בעמידה כנה מול המראה. כשאנו מסוגלים להביט פנימה ולהגיד בלב שלם "עשיתי ככל אשר ציוויתני" לגבי המילים והמעשים שלנו, אנו משחררים את הקשר מהרעל של ההאשמות, ומזמינים את השכינה לשרות בתוך בית יציב, בוגר ומקודש.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

להתבונן בעיקר

השבת אנו בשיא ימי הרחמים והסליחות, מחד גיסא בסוף השנה ימים של חשבון נפש, אבל מאידך גיסא שנת הלימודים מתחילה באלול ללמדך שהסוף הוא ההתחלה.

הייתי רוצה שנתמקד בנושא חשוב והוא להתבונן בעיקר ולא בטפל.

הרבה הורים באים ומתייעצים ושואלים על הילדים, מה לעשות במקרה כזה, ואיך להגיב במקרה אחר, ומתי לשתוק וכו'.

ושמתי לב שרוב ככל הפעמים ההתמקדות היא בטפל ולא בעיקר, הבן שלי עשה כך וכך מה עלי להגיב, מה לומר לו...

התשובה הנקודתית תעזור כפלסטר או כסתימה בשן, אבל אין בזה טיפול שורש, ברוב הפעמים לא פתרנו את הבעיה.

מספרים שיהודי אחד מעיירה קטנה הגיע לקנות סחורה בוורשה, שם כבר היתה תחבורה מהירה. היהודי לא היה רגיל בכך, ועל כן לא נזהר כשחצה את הכביש, ועלתה עליו עגלה והוא נפצע. מיד הגיעו רופאים והחלו לטפל בפציעתו. בינתיים הגיע למקום פרופסור גדול, וכשראה שהם מטפלים בפצעים ביד ברגל וכדו', אמר להם "עד שאתם מטפלים בפצעים, אני רוצה לבדוק לו את הלב, כי אם הלב נחלש ואינו פועל טוב, אין מה לטפל בפצעים, צריך לטפל קודם בלב...

הבה ונתבונן האם אנו מעמיקים את הקשר עם הילד, האם 'הלב' פועם נכון, האם הזוגיות שלנו כהורים בבית מספיק בריאה, האם הילד יודע מה הדרך וההשקפה של הבית שלנו..

כי אם שם אנו לוקים בחסר, אז אנחנו מטפלים בפציעות ביד שבורה ברגל מעוכה, אבל לא ב'לב', ואם חס ושלום הלב יפסיק לפעול לא יעזור הניתוח ביד ולא הטיפול ברגל, כך בדיוק בחינוך הילדים:

אם העיסוק הוא מה לעשות כשהילד חוזר מהלימודים עם בקשה שאינה לרוח הבית, אם הילד חוזר עם מושגים שנוגדים את השקפת עולמנו, או לחילופין בכל בעיה שצצה בחינוך הילדים נתעסק ספציפית בבעיה ולא בשורש הבעיה.

חובה עלינו לחקור לעומק מה המצב של 'הלב' של הילד האם הוא תקין, האם הוא שמח בבית, האם יש לו תחושה נעימה במקום הלימודים, ואז נוכל לטפל בבעיות הנוספות ביתר קלות.

טַעֲמֵי • הַמִּקְרָא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

עבודת הימים הנוראים בשמחה

השבוע נלמד מה היא יראת שמים, ראשית נבאר מה היא המצווה, ואחר כך את המניע והתפיסה הפנימיים.

יראת שמים היא: מידת הזהירות לעשות מצוות ולא עבירות. חיים של שימת לב בכל פעולה, ובכל מחשבה, האם היא רצון ה' או להיפך, כמפורש בתורה במכות מצרים (שמות ט, כ-כא): **הַיָּרֵא אֶת-דְּבַר יְהוָה מֵעַבְדֵי פַרְעֹה הֵנִיס אֶת-עֲבָדָיו וְאֶת-מִקְנֵהוּ אֶל-הַבָּתִּים: וַאֲשֶׁר לֹא-שָׂם לִבּוֹ אֶל-דְּבַר יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת-עֲבָדָיו וְאֶת-מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה:** נמצא שֶׁההיפך מִיראת שָׁמַיִם זה אִי שִׂימַת לֵב לִדבר ה' בהתנהלות החיים.

אבל בזהירות זו יש כמה סוגים- יראת העונש, ויראת הרוממות. היינו יש אדם ששם לב לדבר ה', כי הוא מפחד מהעונש, ויש ששם לבו לדבר ה', כי הוא ירא מגדולתו ורוממותו. בשבוע שעבר למדנו שיראת העונש היא לא מניע טוב לעבודת ה', אלא צריך יראת הרוממות, שבאה יד ביד עם אהבת ה'. מבואר בספר חסידים (אות יב): יראת שמים זה הפחד לאבד את אהבת ה'. מדהים כמה זה רחוק מיראת עונש, שרק מרחיקה מה', ונבאר: יש בלב שתי תכונות כיווץ והרחבה, אהבה ושמחה יוצרים רחבות הלב. פחד, בהלה וכעס יוצרים כיווץ. וכך גם הגוף מגיב- חיוך, פתיחת זרועות הידיים ופתיחת העיניים, זו פעולת רגש של אהבה או שמחה. ומנגד נעילת שיניים, כיווץ הפה, העיניים וכפות הידיים, זו פעולה שיש פחד או כעס וכדומה. אבל צריך להבין שיש פחד שמכווץ את הלב, אבל הוא לא רע, למשל אדם שעומד ליד גדול הדור או להבדיל נשיא מדינה, ישנה דריכות גבוהה, אפילו מזיעים, אבל יש רצון להישאר לידו. או כשרואים אדם שאוהבים והרבה זמן לא ראינוהו, ופתאום רואים אותו נבהלים לרגע, והגוף נהדף לאחור, אבל שמחים מאוד.

כשנתבונן בגדלות ה' ועוצמתו הבלתי נתפסת, וכמה הוא משפיל עצמו בזה שמשרה שכינתו עלינו ומרומם אותנו, הרי בד בבד גדלה בלבנו יראה מרוממת יחד עם אהבה בוערת, ומהסיבה הזו אנו בורחים מן העבירות ורצים אחר המצוות, ואת זה צריך לחזק ולהעצים בחודש אלול, והיא קיום מצוות יראת שמים בשמחה

תהרוג את האריה

מי מאיתנו לא שמע במהלך חייו את המשפט: "תשאף גבוה"?

רבים מדברים על שאיפות, על הצבת יעדים, על הגשמת מטרות ועל בניית עתיד. אין ספק שלכל אדם בריא בנפשו צריכה להיות תוכנית מסודרת - מה הוא דורש מעצמו, כיצד הוא מתכנן להתפרנס, באיזו דרך יחנך את ילדיו ומה הוא רוצה להשיג במהלך חייו.

כמובן שכל יהודי יודע שהתוצאות בידיו של הקדוש ברוך הוא, והכל מתנהל על פי רצונו. אך באותה נשימה, גם הקב"ה דורש מאיתנו לרצות, לתכנן, לשאוף ולהתקדם.

אלא שיש מידה אחת שבכוחה להרוס חיים שלמים.

מידה שלא תמצאו אצל אנשים מצליחים, אך תופתעו לגלות עד כמה היא נפוצה אצל רבים מאלו שפספסו את הפוטנציאל הטמון בהם.

זוהי מידת העצלות.

העצלן איננו אדם חסר כישרון. אילו היה טיפש, אולי היו לנו פחות טענות כלפיו. גם לא מדובר באדם מוגבל או חולה. כאשר אנו מוכיחים אדם על עצלנותו, אנו מדברים בדרך כלל על אדם שטמון בו פוטנציאל אדיר להצליח בגדול, אך העצלות שבתוכו עוצרת אותו ומונעת ממנו להגשים את חלומותיו.

אם ננסה לפרק את מידת העצלות ולהעניק לה שם נוסף, הייתי קורא לה: "מידת התירוצים".

העצלן הוא מכונה בלתי פוסקת לייצור תירוצים. למה לא להתחיל לעבוד, למה לא לקום מוקדם, למה לא לעשות לפחות את הצעד הראשון בדרך להגשמת החלומות שלו.

רובם המוחלט של התירוצים תלושים מן המציאות. הם אינם נועדו להסביר את המציאות, אלא להשתיק את המצפון. "אני לא יכול עכשיו", "זה לא הזמן", "אחרי החגים", "אני כבר מבוגר", "אני לא מספיק חכם". ובכל פעם מחדש, המצפון משתתק... עד הפעם הבאה.

אם שאלתם את עצמכם מהו התירוץ המופרך ביותר שעצלן מסוגל לומר לעצמו כדי לא לעבוד קשה, תופתעו לגלות עד כמה רחוק יכולה העצלות להוביל את האדם.

אילו אדם רגיל היה אומר את המשפט הבא, אולי היינו חושבים שהוא מגזים או מתבדח. אבל את המילים הללו אמר החכם באדם, שלמה המלך:

"אָמַר עָצֵל: אֲרִי בַּחוּץ; בְּתוֹךְ רְחֹבוֹת אֵרָצֵחַ".

העצלן, שיודע שעליו לצאת אל החיים, להתמודד, לפעול ולנצח את האתגרים, משכנע את עצמו שלא כדאי לצאת מהבית... כי אולי יש אריה בחוץ.

אבל האמת היא שאין אריה.

יש רק פחדים, חששות ותירוצים שהדמיון מייצר כדי להשאיר אותנו במקום.

המטרה של כולנו היא להרוג את אותו אריה דמיוני. את האריה שגורם לנו לחשוב שכבר אין לנו סיכוי בזוגיות, בפרנסה, בעבודה או בכל תחום אחר לזכור שהקדוש ברוך הוא העניק לכל אחד ואחת מאיתנו כוחות עצומים, ושלעיתים הצעד הראשון הוא כל מה שחסר כדי להתחיל לשנות את החיים - ואולי אפילו את העולם כולו

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

הפועל החרוץ מדי

עידו היה הנער הכי מסור וחרוץ במחסן האריזה של המפעל. בכל בוקר הוא הגיע מוקדם, העמיס ארגזים, סידר מדפים, ומילא את האוויר באווירה של חריצות ועשייה. הוא עבד ביעילות מדהימה והספיק יותר מכולם, מבלי שאף מפקח צריך לעמוד לו על הראש.

יום אחד, מנכ"ל החברה עבר במקום והבחין בעידו. 'הנער הזה עובד מצוין', הרהר לעצמו, 'אבל מי מפקח עליו?!'. הוא שכר מיד מפקח עבודה קפדן, שהחל לדרוש מעידו למלא טפסי רישום מפורטים על כל ארגז שהרים.

כדי לטפל בהררי הטפסים שהצטברו, המפקח דרש מזכירה שתתייק אותם לקלסרים. המזכירה דרשה ציוד משרדי הכולל מחשב חדש, מדפסת ותוכנות ניהול. כשהנתונים החלו לזרום, המנכ"ל רצה לראות גרפים, תרשימים ומצגות שבועיות. לשם כך הוא שכר סמנכ"ל תפעול. כמובן שהסמנכ"ל החדש מינה לעצמו עוזר, והקים "צוות אסטרטגיה" מגובש.

בינתיים, עידו האומלל מצא את עצמו מבלה חצי מהיום במילוי טפסים, מענה לאימיילים ופגישות ייעול מול שורת מנהלים. השירים שזמזם נעלמו, החיוך נמחק, ותפוקת האריזה שלו צנחה פלאים מחוסר זמן וזמינות לעבוד באמת.

בסוף השנה, המנכ"ל עבר על המספרים וגילה שהרווחים צנחו. בלחץ רב הוא שכר יועץ ארגוני בכיר ויקר כדי לאתר את הבעיה. אחרי חודשיים של מחקר מקיף, היועץ הגיש מסקנה חותכת: יש בעיית התייעלות קשה במחסן. המחלקה עמוסה ויש יותר מדי אנשים. חייבים לקצץ בהוצאות כדי לקמט את הגירעון.

המנכ"ל קרא את הדו"ח, הנהן ברצינות תהומית - ופיטר את עידו.

נקודה למחשבה: לא פעם אנחנו מגלים כישרון בסיבוב דברים פשוטים וטובים. במקום לחיות את החיים הטובים שלנו בפשטות, אנחנו מעמיסים על עצמנו ביקורת עצמית מוגזמת, חששות מ'מה יגידו', ו"בירוקרטיה" של השוואות לאחרים. זכרו, לפעמים כל מה שצריך כדי להצליח ולהיות מאושר זה פשוט להמשיך לעשות את הטוב שאנחנו עושים, ולזמזם שיר קטן בלב. עזבו את הדו"חות והביקורות הנוקבות. זה מוביל לפיטורים של החשק.

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, הבת הגדולה שלנו התארסה בשעה טובה. אנחנו משפחה פשוטה שמנסה לחיות בצניעות, והתקציב שלנו לחתונה מוגבל מאוד. אלא שהחתן מגיע מקהילה שבה נהוג לעשות חתונות פאר, להביא את הזמרים הכי נחשבים ולקנות מתנות יקרות ערך. הבת שלי בוכה שהיא תתבייש מול החברות שלה ומול המשפחה של החתן אם נעשה חתונה פשוטה, ושהיא מרגישה 'סוג ב'. בעלי אומר שאסור לנו לקחת חובות בשביל "שופוני" (רושם חיצוני), אבל אני רואה את הבת שלי עצובה בימיה המאושרים ביותר, והלב שלי נקרע. האם לקחת הלוואות שיחנקו אותנו שנים רק בשביל הבטחון העצמי שלה מול המוסכמות החברתיות?

תשובה: שאלה חשובה וכואבת.

ראשית, מזל טוב על האירוסין! הרגשות שאתם מתארים טבעיים כל כך. את נמצאת בתווך שבין "אמא" שרוצה לנגב דמעה לבתה, לבין "בעלת בית" שצריכה לשמור על הבסיס הכלכלי של המשפחה. לצערי אני נתקל בהמון זוגות שמוכנים להשמיד 300,000 ₪ ומעלה, בשביל שלש שעות שאולי יזכרו לחודש הקרוב ואולי לא, וזה על חשבון מקדמה לדירה שאפשר לקנות בפריפריה בקלות ממש.

לעצם השאלה: הבת שלך מרגישה "סוג ב'" לא בגלל התפריט או התזמורת, אלא בגלל הפער שהיא מרגישה מול הציפיות החברתיות. כאן התפקיד שלכם הוא לא "לקנות לה" את הסטטוס, אלא לעצב לה את המחשבה והאישיות. תשבו איתה, לא כמי שמסבירים למה "אין כסף", אלא כמי שמסבירים למה "יש ערך". תסבירו לה על היופי שבצניעות, על השמחה הפנימית שאינה תלויה במחירי הזמרים, ועל כך שמי שיעריך אותה באמת - יעריך אותה בגלל מי שהיא ולא בגלל כמות הפרחים באולם. האהבה והשמחה שלכם בה - הן ה"קישוטים" הכי יקרים בערב הזה.

כמו כן צריך לדעת ולומר בבירור: כניסה לחובות בשביל רושם חיצוני זה לא "בטחון עצמי" עבור הכלה, אלא להפך. זוג צעיר שמתחיל את דרכו תחת עול חובות של ההורים, חווה לחץ כלכלי ורגשי כבר ביום הראשון. הבת שלך לא צריכה להתחיל את חייה עם "תג מחיר" של חתונה יקרה, אלא עם הבסיס הכי יציב שיש. הורים שחיים באמת ובאחריות. אפשר לעשות חתונה בלתי נשכחת בלי "לשרוף" את העתיד הכלכלי שלכם. חתונה מרגשת היא חתונה שיש בה חום, שירה מהלב, חברים טובים ונוכחות אמיתית של משפחה. העידן הנוכחי לפעמים מבלבל אותנו לחשוב ש"פאר" = "שמחה", אבל כולנו יודעים את האמת: שמחה היא רגש שנוצר בין אנשים, לא על ידי חברות הפקה.

לסיום: פטור בלא כלום אי אפשר... הייתי מציע לנתח את החלום שלה ולבדוק מה הכי חשוב לה (פרחים, תקליטן וכו') ושם לתת לה מעין פיצוי ולפנק אותה כדי שתרגיש שעל אף הקושי התאמצתם למענה יתר על המידה ולה' הישועה.

מזל טוב ובהצלחה.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשבת

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

מנדוי חברתי לעליה רוחנית

במשך תקופה ארוכה, בכל יום חמישי בערב, הייתי קובע מושב עם חבריי. שולחן ערוך, כוסית עראק ואווירה טובה של דיבוק חברים. אולם, בכל עת שהיינו יושבים, עמדה לנגד עיניי אזהרת התורה הקדושה מפני חטא השפתיים: "**לֹא תֵלֵךְ רָכִיל בְּעַמֶּיךָ**" (ויקרא יט, טז).

בכל פעם שהשיחות סביב השולחן החלו לגלוש ללשון הרע, הרגשתי חובה פנימית לקיים את ציווי התורה: "**הוֹכֵחַ תּוֹכִיחַ אֶת עֲמִיתֶךָ**" (ויקרא יט, יז) היית פונה אליהם בעדינות: "חברים, בואו נשמור על קדושת הפה ונפסיק לדבר לשון הרע". בהתחלה הם פטרו אותי בלגלוג קל, אך לא הרפיתי והמשכתי להעיר בכל שבוע מחדש.

יום חמישי אחד, הרגשתי שמשהו השתנה. ניסיתי ליצור קשר עם החברים, אך כולם החלו להתחמק ולסנן אותי בתירוצים שונים. באותו ערב הגיע אחד החברים לביתנו כדי לברך את אמי לרגל יום הולדתה. הטלפון שלו הונח על השולחן, ופתאום קפצה הודעה מקבוצת וואצאפ סודית שהקימו, שנקראה: "ישיבה בלי רבי גבע".

פתחתי את ההודעות וחשכו עיניי. ראיתי שהם קבעו להתכנס באותה שעה בלעדיי. אחד מהם אף כתב בפירוש: "אי אפשר לדבר ליד גבע בחופשיות, הוא כל הזמן מעיר על לשון הרע". נפגעתי עד עומק נשמתי. הרגשתי את צער הנידוי וההרחקה, לא הצלחתי לעכל את זה!

אך לאחר כמה ימי התבוננות, פתח הקדוש ברוך הוא את עיניי להבין שההרחקה הזו היא לטובתי הגמורה. הבנתי שאם אלו חברים שמוכנים להפנות לי עורף רק משום שאני מנסה ללכת בדרך ה' ולשמור על הלשון, הרי שהם אינם הסביבה הראויה לי. נזכרתי באזהרת התורה בפרשת משפטים, המלמדת אותנו לא להיגרר אחר הרוב כשהוא אינו נוהג כשורה: "**לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי רַבִּים לְרָעֹת**" (שמות כג, ב). מאותו יום התרחקתי מהם, ודווקא מתוך הריחוק הזה התחלתי לפרוח ולצמוח מבחינה רוחנית ואישית.

המסר הוא פשוט: הסביבה של האדם משפיעה על נשמתו יותר ממה שהוא חושב. אם ישנם אנשים שמנסים למשוך אותך מטה ומזלזלים בערכי התורה שלך - כבד אותם, אך אל תיתן להם לנהל את חייך. כדי להתקדם באמת, עלינו לבחור בסביבה קדושה, כפי שמצווה אותנו התורה: "**וּבוֹ תִדְבָּק**" (דברים י, כ) - ופירשו חז"ל: שיש להידבק בחכמים וביראי שמיים. בחר לך סביבה תורנית שתרומם אותך, ותסייע לך להיות האדם שאתה רוצה ושואף להיות.

ענבי אבות

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

לא הביישן למד להתגבר ולקרב

שבת שלום חברים,

פרק ב - משנה ה: וְלֹא הַבַּיְשָׁן לָמֵד, וְלֹא הַקַּפְדָּן מְלַמֵּד

המשנה מלמדת יסוד חשוב בלימוד תורה ובעבודת ה', מצד אחד, הבושה היא מידה טובה לעם ישראל, כפי שנאמר שישראל הם "ביישנים רחמנים וגומלי חסדים". הבושה מבטאת עדינות, כבוד ורגישות, והיא סימן לאדם עם לב ישר וטוב.

אבל המשנה מדגישה שיש מצבים שבהם הבושה דווקא עלולה לעכב את האדם. בלימוד תורה ובעבודת ה', אם אדם מתבייש לשאול, לברר ולהתקדם - הוא עלול להישאר מאחור. לכן "לא הבישן למד" - צריך אומץ פנימי לקום, לשאול ולהתפתח בלי לחשוש מהסביבה.

כך גם לגבי מי שמלמד - "ולא הקפדן מלמד". מורה או משפיע צריך סבלנות, פתיחות ואהבה. קפדנות וסגירות מרחיקות את התלמידים ומונעות מהם לגדול ולהתחזק בדרך ה'.

המסר הזה נוגע מאוד גם לחיים שלנו: לפעמים קיצר הרע משתמש בתחפושת של בושה כדי לעצור אותנו מלעשות טוב, במיוחד כשמדובר בקירוב לבבות או בחיזוק אחרים. אבל דווקא שם נדרשת עשייה, דיבור טוב ויוזמה אמיתית. בחודש אלול, זמן של חשבון נפש והתקרבות, זה הזמן לקחת על עצמנו משימה קטנה: לקרב חבר או חברה אחת או שניים - לשיעור תורה, לאמירת סליחות, או לשיחה טובה של אמונה וחיזוק. לא מתוך לחץ, אלא מתוך אהבה, רגישות ואכפתיות.

כך נזכה לחזק אחרים, להתקרב בעצמנו, ולעשות נחת רוח לבורא עולם.

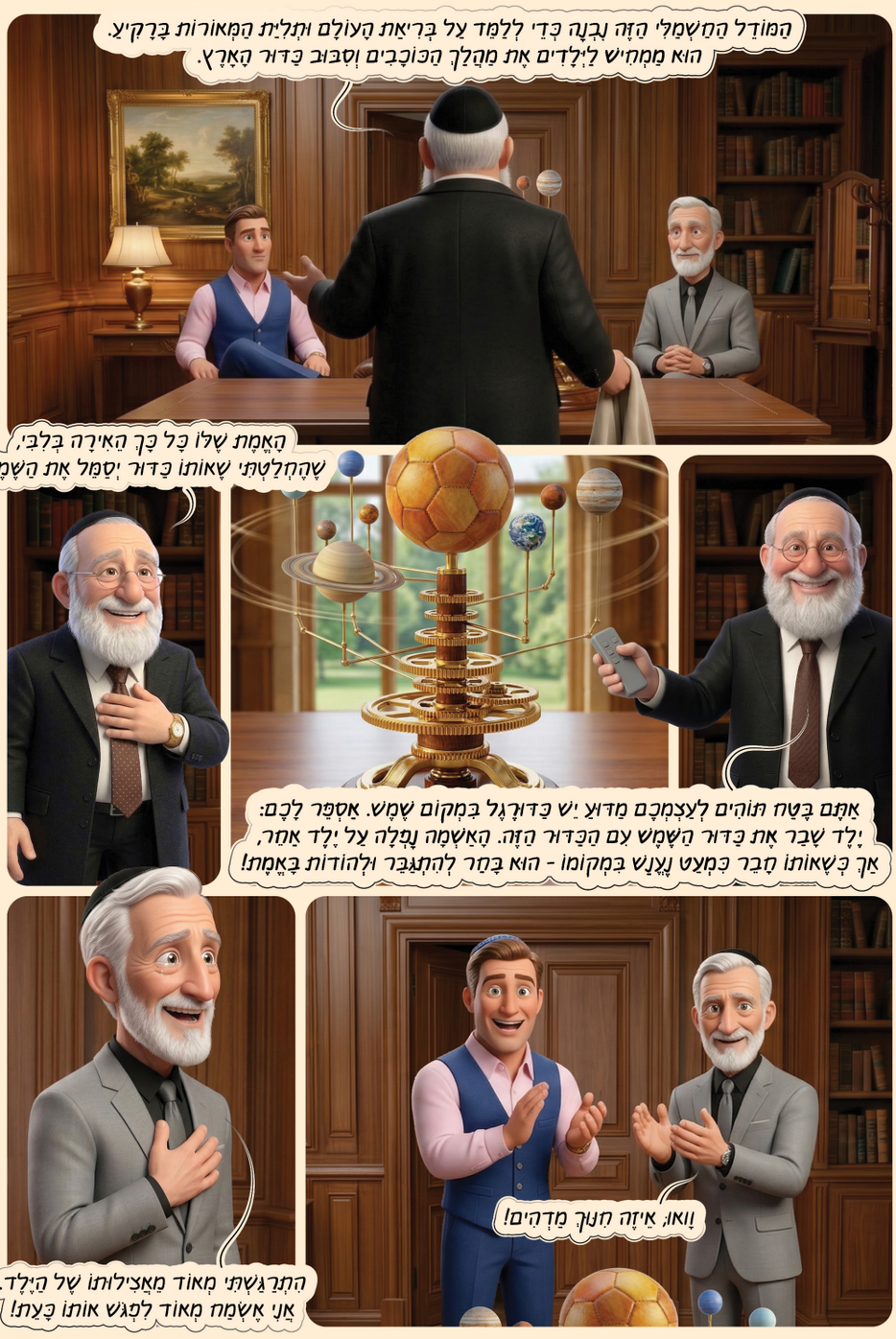
שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמּוּד 7:

הַמְנַהֵל עוֹרֵךְ לַתּוֹרֵם הֶחָשׁוּב סִיּוּר מַרְשִׁים בְּבֵית הַסֵּפֶר, וּמַזְמִין אוֹתוֹ לְמִשְׂרָדוֹ כְּדֵי לַחֲשֹׂף אֶת הַמּוֹדֶל הַמְיֻחָד בְּיוֹתֵר...

נראה אותך צוחק

חידה
מי אמר על עצמו:תולעת, אפר וכלום?

תשובה מפרשת פינחס
אליהו הנביא.

הילד/ה הזוכה
בנימין סאני
מאור יהודה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב חיים מאן

1

אני מייצר בכל יום סוגים חדשים

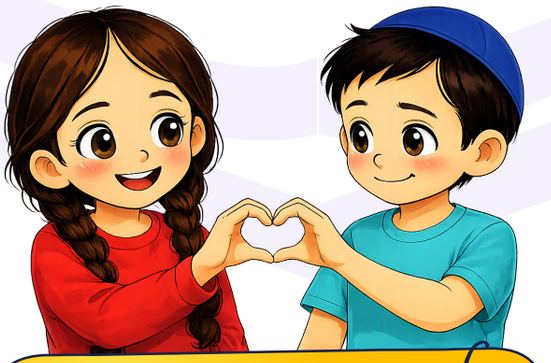
2

זה מקום המפלט שלי

3

אין סיכוי שהמדינה תכיר בזה

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת כִּי תָבֹא

פָּרָשַׁת כִּי תָבֹא מִתְחִלָּה בְּמִצְוֹת בִּכּוּרִים - הַפֵּרוֹת הָרִאשׁוֹנִים שֶׁצּוֹמְחִים בַּשָּׂדֶה. הַחָקְלַאי לוֹקֵחַ אֶת הַפֵּרוֹת הֲכִי יָפִים וְהֲכִי טוֹבִים וּמֵבִיא אוֹתָם לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה!

אֲבָל רַגַע - לָמָּה דַּוְקָא הַפֵּרוֹת הֲכִי טוֹבִים? הֲרֵי הַחָקְלַאי עָבַד קָשֶׁה כָּל הַשָּׁנָה! הוּא יָכוֹל הָיָה לַחְשֹׁב: "אֲנִי אֶתֵּן לַה' פֵּרוֹת קְטַנִּים, וְהַגְּדוֹלִים אֶשְׁמֹר לְעַצְמִי!"

אֲבָל הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ מַשֶּׁהוּ נִפְלָא: כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נוֹתְנִים מֵהַטּוֹב בְּיוֹתֵר שֶׁלָּנוּ - אֲנַחְנוּ לֹא מַפְסִידִים, אֲנַחְנוּ מַרְוִיחִים!

זֶה כְּמוֹ יֶלֶד שֶׁיֵּשׁ לוֹ קֻפְסַת מַמְתַּקִּים. הוּא יָכוֹל לֶאֱכֹל הַכֹּל לְבַד, אוֹ לַחֲלֹק עִם הַחֲבֵרִים שֶׁלּוֹ אֶת הַמַּמְתַּקִּים הֲכִי טְעִימִים. מַה יִּקָּרֶה אִם יַחֲלֹק? הוּא יִגְלֶה שֶׁהַשִּׂמְחָה שֶׁל הַחֲבֵרִים עוֹשָׂה גַּם לוֹ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה עוֹד יוֹתֵר!

הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת: "וְשָׂמַחְתָּ **בְּכָל הַטּוֹב**" - תִּשְׂמַח בְּכָל הַטּוֹב שֶׁה' נָתַן לָךְ. וְאֵיךְ שְׂמֵחִים? בְּשִׁתּוּף! כְּשֶׁחוֹלְקִים אֶת הַטּוֹב עִם אֲחֵרִים, הַשִּׂמְחָה הוֹפֶכֶת כְּפוּלָה וּמְשֻׁלֶּשֶׁת.

הַחָקְלַאי שֶׁנּוֹתֵן מֵהַפֵּרוֹת הֲכִי טוֹבִים מְגִלָּה שֶׁהַשָּׂדֶה שֶׁלּוֹ יַמְשִׁיךְ לְפָרֵחַ, וְהַלֵּב שֶׁלּוֹ יִמָּלֵא בְּשִׂמְחָה.

יְלָדִים יְקָרִים,

הַקָּבָ"ה מְצַפֶּה מִכָּל יֶלֶד וְיַלְדָּה לְזַמֵּר אֶת סוֹד הַשִּׂמְחָה הָאֲמִתִּית - לָתֵת מֵהַטּוֹב בְּיוֹתֵר שֶׁלָּכֶם! אִם יֵשׁ לָכֶם צַעֲצוּעַ יָפֶה - שְׂתָפוּ חָבֵר. אִם יֵשׁ לָכֶם חָכְמָה - עָזְרוּ לְמִישֶׁהוּ לִלְמֹד. אִם יֵשׁ לָכֶם חִיּוּךְ - תְּנוּ אוֹתוֹ לְכֻלָּם!

כְּשֶׁתִּתְּנוּ מֵהַטּוֹב בְּיוֹתֵר שֶׁלָּכֶם, תְּגַלּוּ שֶׁהַחַיִּים מַחֲזִירִים לָכֶם פִּי כַּמָּה וְכַמָּה. אַתֶּם לֹא סְתָם נוֹתְנִים - אַתֶּם זוֹרְעִים שִׂמְחָה שֶׁצּוֹמַחַת וְחוֹזֶרֶת אֲלֵיכֶם!

לומדים עם יגל וליבי

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים הַצַּדִּיקִים וְהַחֲבִיבִים!

מַה שְׁלוֹמְכֶם? אֵיךְ הַשָּׁבוּעַ עָבַר כָּל-כָּךְ מַהֵר, נָכוֹן?

לִיבִּי: יֶגֶל, יֵשׁ לָנוּ שְׁאֵלָה פְּתוּחָה מֵהַשָּׁבוּעַ שֶׁעָבַר, שֶׁעֲדַיִן לֹא עָנִינוּ עָלֶיהָ.

יֶגֶל: אַתְּ צוֹדֶקֶת. אַל דְּאָגָה, הַיּוֹם נְקַבֵּל עָלֶיהָ תְּשׁוּבָה. רַק בְּבַקָּשָׁה, לִיבִּי, חִזְרִי לָנוּ עַל הַשְּׁאֵלָה.

לִיבִּי: בְּשִׂמְחָה רַבָּה! אֵיךְ חוֹזְרִים בִּתְשׁוּבָה עַל עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ?

יֶגֶל: נוֹסָף עַל שִׁשָּׁה הַדְּבָרִים שֶׁהִזְכַּרְנוּ - א. חֲרָטָה; ב. וִדּוּי; ג. קַבָּלָה לָעָתִיד - יֵשׁ תְּנַאי נוֹסָף, וְהוּא קוֹדֵם לְכֻלָּם: לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהָחָבֵר!

בְּלִי לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהָחָבֵר, אִי־אֶפְשָׁר לְהַשְׁלִים אֶת הַתְּשׁוּבָה. אַתֶּם יוֹדְעִים לָמָּה?

לִיבִּי: כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ לֹא אוֹהֵב שֶׁיְּהוּדִי פּוֹגֵעַ בִּיהוּדִי.

יֶגֶל וְלִיבִּי: לָכֵן, יְלָדִים צַדִּיקִים, נְבַקֵּשׁ סְלִיחָה יָפָה מֵאַבָּא וְאִמָּא, מֵהָאַחִים וְהָאַחָיוֹת, וְכֵן מֵהַמּוֹרִים וּמֵהַחֲבֵרִים.

אֵין בַּמֶּה לְהִתְבַּיֵּשׁ - זֶה לְטוֹבָתֵנוּ, כִּי רַק כָּךְ ה' הָרַחֲמָן יִסְלַח לָנוּ.

תִּהְיוּ גִּבּוֹרִים וְתִתְגַּבְּרוּ עַל הַיֵּצֶר הָרָע. בְּהַצְלָחָה!

נִתְרָאֶה, בְּעֶזְרַת ה', בְּשָׁבוּעַ הַבָּא.

שַׁבָּת שָׁלוֹם ♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

בִּזְכוּת שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת

פַּעַם נִכְנַס יְהוּדִי אֶחָד אֶל רַבִּי יִשְׂרָאֵל מֵאִיר הַכֹּהֵן מֵרָאדִין זַצַ"ל, בַּעַל ה"חָפֵץ חַיִּים", וְסִפֵּר לוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד לַעֲבֹר לְהִתְגּוֹרֵר בְּאֶרֶץ אַחֶרֶת. הוּא בִּקֵּשׁ מֵהַצַּדִּיק בְּרָכָה לְפַרְנָסָה טוֹבָה.

אָמַר לוֹ הֶחָפֵץ חַיִּים:

"הַבָּטַח לִי בְּתִקִיעַת כַּף שֶׁלֹּא תְּוַתֵּר עַל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת בַּעֲבוֹדָתְךָ בְּשׁוּם פָּנִים וַאֲפִלּוּ אִם תִּצְטָרֵךְ לְוַתֵּר עַל הָעֲבוֹדָה!"

הַיְּהוּדִי הִסְכִּים לִדְבָרָיו, לָחַץ אֶת יָדוֹ בְּתִקִיעַת כַּף וְקִבֵּל אֶת בִּרְכָתוֹ.

חָלְפוּ הַיָּמִים, וְאוֹתוֹ יְהוּדִי עָבַר לָאָרֶץ הָאַחֶרֶת. הוּא חִפֵּשׂ עֲבוֹדָה שֶׁלֹּא תִּדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת. לְאַחַר עָמָל וְטָרַח רַב, מָצָא עֲבוֹדָה מַתְאִימָה בְּנְקָיוֹן מִשְׂרָדִים, שֶׁלֹּא פָּעֲלוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת.

הָאִישׁ שָׂמַח שִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְעָבַד בְּמִלּוֹא הַמֶּרֶץ.

חָלְפוּ כַּמָּה שָׁנִים. בְּיוֹם אֶחָד פָּנָה אֵלָיו בַּעַל מְקוֹם הָעֲבוֹדָה וְאָמַר לוֹ:

"הָחֵל מֵהַשָּׁבוּעַ הַקָּרוֹב, תִּצְטָרֵךְ לַעֲבֹד גַּם בְּשַׁבָּת. אִם לֹא תַּסְכִּים – תִּפָּטֵר מֵעֲבוֹדָתְךָ".

אוֹתוֹ יְהוּדִי לֹא חָשַׁב פַּעֲמַיִם. הוּא זָכַר אֶת הַבְטָחָתוֹ לֶחָפֵץ חַיִּים, וְאָמַר לַמְּנַהֵל שֶׁאֵינוֹ מוּכָן לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת. בְּעִקְבוֹת זֹאת עָזַב אֶת עֲבוֹדָתוֹ.

בְּמָשָׁךְ חֲצִי שָׁנָה חִפֵּשׂ הַיְּהוּדִי עֲבוֹדָה שֶׁתַּתְאִים לִשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, אַךְ לֹא מָצָא. מַצָּבָהּ הַכַּלְכָּלִי שֶׁל מִשְׁפַּחְתּוֹ הָלַךְ וְהִדְרְדֵּר.

בְּשַׁבָּת אַחַת הָיָה לוֹ קָשֶׁה מְאֹד, וְהוּא הֶחְלִיט לָלֶכֶת אֶל הַמְּנַהֵל וּלְבַקֵּשׁ לַחֲזֹר לַעֲבוֹדָתוֹ, אֲפִלּוּ אִם יִצְטָרֵךְ לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת.

אוּלָם בַּדֶּרֶךְ נִזְכַּר בְּתִקִיעַת הַכַּף וּבַהַבְטָחָה שֶׁהִבְטִיחַ לֶחָפֵץ חַיִּים: שֶׁלֹּא לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת, אֲפִלּוּ אִם יִצְטָרֵךְ לְוַתֵּר עַל עֲבוֹדָתוֹ.

מִיָּד חָזַר הַיְּהוּדִי לְבֵיתוֹ, מָלֵא אֱמוּנָה בַּה', שֶׁיּוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ וְיִשְׁלַח לוֹ אֶת פַּרְנָסָתוֹ.

בְּיוֹם רִאשׁוֹן קִבֵּל הַיְּהוּדִי שִׂיחַת טֶלֶפוֹן. עַל הַקַּו הָיָה לֹא אַחֵר אֶלָּא מְנַהֵל מְקוֹם הָעֲבוֹדָה.

הַמְּנַהֵל סִפֵּר לוֹ שֶׁחֲבֵרוֹ הִתְעָרֵב אִתּוֹ עַל סְכוּם כֶּסֶף גָּדוֹל, שֶׁיַּצְלִיחַ לִשְׁבֹּר אֶת רוּחוֹ שֶׁל הַיְּהוּדִי וּלְשַׁכְנְעוֹ לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת.

הַמְּנַהֵל אָמַר לַחֲבֵרוֹ שֶׁלֹּא יַצְלִיחַ, מִפְּנֵי שֶׁאוֹתוֹ יְהוּדִי מַקְפִּיד מְאֹד עַל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת. אוּלָם הֶחָבֵר בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְנַסּוֹת אֶת הַיְּהוּדִי בְּמֶשֶׁךְ חֲצִי שָׁנָה, כְּדֵי לִרְאוֹת אִם יִשָּׁבֵר בְּדִיּוּק בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת הִסְתַּיְּמָה חֲצִי הַשָּׁנָה.

הוֹסִיף הַמְּנַהֵל וְאָמַר לַיְּהוּדִי:

"אֶת הַכֶּסֶף שֶׁקִּבַּלְתִּי מֵחֲבֵרִי אֲנִי מַעֲנִיק לְךָ בְּמַתָּנָה. נוֹסָף עַל כָּךְ, אֲנִי מַחֲזִיר אוֹתְךָ לַעֲבוֹדָתְךָ, מִבְּלִי שֶׁתִּצְטָרֵךְ לַעֲבֹד בְּשַׁבָּת".

מִסְפּוּר זֶה אָנוּ לוֹמְדִים עַל כֹּחָהּ הַגָּדוֹל שֶׁל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, וְעַל מַעֲלָתָהּ שֶׁל אֱמוּנַת חֲכָמִים.

מכאן הפסוק שמסיים בשרשה

הילד/ה הזוכה
יאיר מורי
בני ברק

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת פינחס:
"וְהָיְתָה לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם"

אַקְסוֹלוֹטְל

נפלאות הבריאה
שמואל קורייב

בֵּין פְּלָאֵי הַבְּרִיאָה יֵשׁ בַּעַל חַיִּים שֶׁנִּרְאֶה כְּאִלּוּ הוּא מְחַיֵּךְ תָּמִיד: הָאַקְסוֹלוֹטְל. זֶהוּ סוּג שֶׁל סַלַמַנְדְּרָה הַחַיָּה בַּמַּיִם, וּבְטֶבַע מְקוֹרָהּ בְּאֵזוֹר מֶקְסִיקוֹ, בְּעִקָּר בְּסְבִיבַת תְּעָלוֹת וַאֲגַמִּים מְתוּקִים. לַמְּרוֹת הַמַּרְאֶה הַמְּיֻחָד שֶׁלּוֹ, הוּא אֵינוֹ דָּג, אֶלָּא דּוּ־חַיִּים.

בְּשׁוֹנֶה מֵרֹב הַדּוּ־חַיִּים, שֶׁאֶצְלָם הָרֹאשָׁנִים גְּדֵלִים, מִשְׁתַּנִּים וְיוֹצְאִים אֶל הַיַּבָּשָׁה, הָאַקְסוֹלוֹטְל נִשְׁאָר כָּל חַיָּיו בְּמַרְאֶה צָעִיר וּמֵימִי. יֵשׁ לוֹ זִימִים חִיצוֹנִיִּים עֲדִינִים, דְּמוּיֵי נוֹצוֹת, הַיּוֹצְאִים מִשְּׁנֵי צִדֵּי רֹאשׁוֹ, וּבְעֶזְרָתָם הוּא קוֹלֵט חֲמָצָן מִן הַמַּיִם. הוּא יָכוֹל לִנְשֹׁם גַּם מִעַט דֶּרֶךְ הָעוֹר וּבָעֶזְרַת רַאוֹת, אֲבָל עִקַּר חַיָּיו מִתְנַהֵל בַּמַּיִם.

אַחַת הָעֲבְדּוֹת הַמַּדְהִימוֹת בְּיוֹתֵר עָלָיו הִיא יְכֹלֶת הַהִתְחַדְּשׁוּת שֶׁלּוֹ. אִם נִפְגַּעַת לוֹ רֶגֶל, זָנָב, חֵלֶק מִן הַלֵּב, עַמּוּד הַשִּׁדְרָה וַאֲפִלּוּ חֲלָקִים מִסְּיָמִים מִן הַמּוֹחַ – גּוּפוֹ מְסֻגָּל לִבְנוֹת אוֹתָם מֵחָדָשׁ בְּצוּרָה מְסֻדֶּרֶת. זֹאת מַעֲרֶכֶת טִבְעִית מְדֻיֶּקֶת שֶׁהַבּוֹרֵא הִטְבִּיעַ בּוֹ. בְּטֶבַע צִבְעוֹ לִרְב כֻּלָּה, וְהַצְּבָעִים הַוָּרֻדִּים וְהַלְּבָנִים נִפּוֹצִים יוֹתֵר בְּגִדּוּל אֵצֶל בְּנֵי אָדָם. לְצַעֲרֵנוּ, בַּטֶּבַע הוּא נִמְצָא בְּסַכָּנַת הַכְחָדָה חֲמוּרָה וְהוּא מְזַכִּיר לָנוּ שֶׁגַּם יְצוּר שָׁקֵט וְקָטָן מְגַלֶּה חָכְמָה עֲמֻקָּה מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי בת אסתר

לעילוי נשמת
אברהם בן זוליכה